

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

18 december 1997

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MORGENVERGADERING

DECREET MIDDELENBEGROTING VLAAMSE GEMEENSCHAP 1998

DECREET ALGEMENE UITGAVENBEGROTING VLAAMSE GEMEENSCHAP 1998

DECREET BEGELEIDING BEGROTING 1998

Inhoud

Nr. 19

Donderdag 18 december 1997
Morgenvergadering

Berichten van verhindering	1
Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998	
– 13 (1997-1998) – Nr. 1 : Toelichtingen	
– 14 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 4 : Ontwerp van decreet	
– 17 (1997-1998) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof	
Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998	
– 13 (1997-1998) – Nr. 1 : Toelichtingen	
– 15 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 22 : Ontwerp van decreet	
– 17 (1997-1998) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof	
Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1998	
– 788 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 15	
Algemene bespreking (Voortzetting)	1
Sprekers : mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heren Patrick Lachaert, André Denys, Chris Vandenbroeke, Tuur Van Wallendael, Ward Beysen, Carl Decaluwé, Johan Malcorps, Leonard Quintelier, Stefaan Platteau, Johan De Roo en Gilbert Bossuyt, mevrouw Kathy Lindekens, de heren Luk Van Nieuwenhuysen, Marc Olivier en Guy Swennen, mevrouw Yolande Avontroodt, de heren Christian Verougstraete en Mark Van der Poorten, minister Wivina Demeester-De Meyer, minister Eddy Baldwinjns, minister Luc Martens en minister-president Luc Van den Brande	
Motie van orde	
Opheldering over de stand van zaken vragen	26
Sprekers : de heren André Denys en Francis Vermeiren	
Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998	
– 13 (1997-1998) – Nr. 1 : Toelichtingen	
– 14 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 4 : Ontwerp van decreet	
– 17 (1997-1998) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof	
Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998	
– 13 (1997-1998) – Nr. 1 : Toelichtingen	
– 15 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 22 : Ontwerp van decreet	
– 17 (1997-1998) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof	
Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1998	
– 788 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 15	
Algemene bespreking (Voortzetting)	26
Sprekers : de heren Carl Decaluwé, Jean-Marie Bogaert, André Denys, Francis Vermeiren en Herman Suykerbuyk, mevrouw Mieke Van Hecke, de heer Bart Vandendriessche, mevrouw Sonja Becq, de heer Jan Béghin, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, minister Wivina Demeester-De Meyer en minister Brigitte Grouwels	
Regeling van de werkzaamheden	40

VOORZITTER : De heer Marc Olivier, eerste ondervoorzitter

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 9.35 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Roland Deswaene, Herman Lauwers, Paul Van Grembergen, Emiel Verrijken : gezondheidsredenen ;

Patrick Hostekint : ambtsverplichtingen.

ONTWERP VAN DECREET houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998

- 13 (1997-1998) – Nr. 1 : Toelichtingen
- 14 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 4 : Ontwerp van decreet
- 17 (1997-1998) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof

ONTWERP VAN DECREET houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998

- 13 (1997-1998) – Nr. 1 : Toelichtingen
- 15 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 22 : Ontwerp van decreet
- 17 (1997-1998) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof

ONTWERP VAN DECREET houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1998

- 788 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 15

Algemene bespreking (Voortzetting)

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de voortzetting van de algemene bespreking van het ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begro-

tingsjaar 1998, het ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998 en het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1998.

Ik wil de leden van het parlement vragen zich strikt aan het tijdschema te houden.

Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, voor onze fractie is de werkgelegenheid een topprioriteit. Dat werd door onze fractievoorzitter gisteren uitdrukkelijk beklemtoond. In het betoog van de heer Deprez werd onze visie op tewerkstelling en werkgelegenheid gekaderd binnen de Vlaamse bevoegdheids-sfeer. De heer Candries wees op het grote belang van opleiding, vorming en innovatie, niet alleen in en door de overheid, maar ook bij de bedrijven. De ontegensprekelijke rol van het overleg en akkoord van sociale partners staan evenmin ter discussie.

In mijn betoog zou ik willen wijzen op het belangrijke pakket aan Vesoc-middelen die naar welzijn en gezondheid gaan. Vorig jaar ging het om 790 miljoen frank, terwijl er dit jaar 900 miljoen frank werd uitgetrokken. De non-profitsector blijft een sector waar nog meer dan voldoende werk voorhanden is, maar waar er problemen zijn qua financiering.

Men kan alleszins stellen dat elke investering in de welzijnssector, ondanks het rechtstreeks begrotingsgebonden karakter, nuttig en arbeidsintensief is. Acties in de social-profitsector, die groeigericht is en waar een specifieke plaats is voorzien voor laaggeschoolden, moeten worden versterkt. Meer dan ooit moeten er bruggen worden gebouwd tussen werkgelegenheid en welzijn in het Vlaams tewerkstellingsbeleid.

Het protocol-Kelchtermans-Martens met betrekking tot de toekenning van Gesco's in het kader van de regelgeving voor buitenschoolse kinderopvang, betekent inderdaad een nieuwe periode voor het systeem van de BKO-Gesco's. Via het advies van Kind en Gezin worden de in het parlement besproken erkennings- en subsidiëringsvoorwaarden, die enerzijds de kwaliteit van de opvang verwoorden en anderzijds de bevindingen door het lokaal overleg vertalen, ingebracht. Ze zijn bovendien van beslissende aard. Het feit dat ook VZW's naast plaatselijke besturen een beroep kunnen

Merckx-Van Goey

doen op de tewerkstelling van Gesco's, betekent een concrete invulling van het subsidiariteitsbeginsel : waar er door een goedwerkend privé-initiatief aan de noden wordt voldaan, moet de overheid geen eigen initiatief nemen.

Buitenschoolse kinderopvang is één van de zich ontwikkelende nieuwe dienstverleningen die men onder de noemer buurtdiensten plaatst. Momenteel zijn er echter nog heel wat onvoldoende ontwikkelde diensten waar flexibele deeltijdse jobs kunnen worden gecreëerd. Die vorm van flexibiliteit kan ook de werknemer en zijn of haar gezin goed uitkomen. Ik heb het hier meer bepaald over oppasdiensten voor zieke kinderen, thuiszorgprojecten voor bejaarden en buurtgezondheidscentra.

De activering van uitkeringen kan een belangrijke hefboom zijn voor de ontwikkeling van deze diensten. Het systeem van de PWA's heeft op dat vlak veel beperkingen. Ook de federale Smet-banen lijken niet de ideale oplossing te bieden.

Zoals de Vlaamse sociale partners in het nieuw kaderakkoord zijn overeengekomen, stel ik dat om een synergie te bekomen van de organisatie van deze diensten, de opleiding en oriëntering, de federale overheid meer mogelijkheden moet creëren door een aangepast kader te bieden dat creatief door de gewesten wordt ingevuld. Nieuwe initiatieven mogen ons echter niet doen vergeten dat er nog een inspanning nodig is om de situatie van vele welzijnswerkers op tewerkstellingsvlak te regulariseren. Langs Vlaamse kant ijveren we daarvoor. Maar de moeilijke oefening van de regularisatie moet worden voortgezet, om meer duidelijkheid en rechtszekerheid te creëren voor de betrokkenen.

Er blijft echter een belangrijk knelpunt. Minister Smet en de federale regering voeren het technisch protocol van maart 1995 in verband met de trekingsrechten voor DAC en IBF niet uit. Dat moet snel gebeuren. Pas dan kan er sprake zijn van een geïntegreerd zorgbeleid. Ook op Vlaams niveau, maar vooral op federaal niveau moet een steviger basis worden gelegd voor een geïntegreerd beleid.

De toekenning en de verdeling van de bijkomende Vesoc-middelen moeten worden geregeld. Er wordt akte van genomen dat deze middelen in 1998 volwaardige begrotingsmiddelen zullen zijn, en voor de volgende jaren recurrent zullen worden. Toch zullen ze slechts een beperkte preventieve impact hebben in het licht van de uitdagingen van de nieuwe witte woede.

Ik wil geen afbreuk doen aan de vele bijkomende Vlaamse budgettaire inspanningen. Er moet worden gezegd dat de Vlaamse overheid de gemaakte afspraken in het kader van de sociale programma-tie 1993-1995 correct uitvoert. Toch wil ik namens de CVP-fractie de Vlaamse regering tijdig het volgende signaal geven. De beleidsaandacht voor de welzijns- en gezondheidssectoren moet onverminderd worden gehandhaafd. Vooral de arbeidsdruk bedreigt de kwaliteit van de zorgverlening. Geleidelijk wordt het klassieke aanbodsgeoriënteerd beleid omgebogen naar een meer gebruikersgerichte benadering. Bovendien worden semi-ambulante vormen van opvang en zorg gepromoot. Dat noopte tot reconversie en functieverruiming van de bestaande voorzieningen.

Maar ondanks deze omschakeling blijft er in bepaalde subsectoren een tekort aan plaatsen. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de gehandicaptenzorg en de bijzondere jeugdzorg. Soms moet de financiering worden verbeterd en aangepast, zoals bijvoorbeeld in de thuiszorg. Demografische en maatschappelijke evoluties zoals de vergrijzing van de bevolking en de opgetrokken instapleeftijd voor de kleuterschool nopen ook tot een correcte inschatting van de nodige opvang- en zorgplaatsen.

We willen het dossier niet naar ons toetrekken, dat is zeker niet het geval wat de federale aspecten betreft. We moeten wel de dialoog aangaan. We moeten de eisen beluisteren, analyseren en in de maatschappelijke context van vandaag plaatsen. Vragen met betrekking tot de arbeidsbelasting in sommige diensten en voorzieningen, en vragen in verband met tekorten in het zorgaanbod moeten worden geobjectiveerd. Op korte termijn moeten de sociale partners hun intersectorale rol vervullen, en onderhandelingen aangaan. Daarbij moet het wettelijk bepaalde kader van de loonnorm worden gerespecteerd.

Eventueel kunnen dan per paritair comité verfijningen worden afgesproken, aangepast aan de noden van het type van voorzieningen. Evenzeer is een plan op middellange termijn nodig. Daarbij moet voldoende aandacht worden besteed aan de meest dwingende en dringende noden. Er moet op een realistische wijze worden gepland wat wanneer kan worden gerealiseerd.

Essentieel is echter dat niet alleen de toestand van het personeel in aanmerking wordt genomen, maar dat ook de relatie tussen het personeel en de patiënt-cliënt wordt bekeken. De prioriteit van tewerkstellingscreatie betekent derhalve niet alleen jobs om de jobs, maar vooral : jobs voor

Merckx-Van Goey

meer welzijn. Onze fractie rekent erop dat de Vlaamse regering deze signalen ernstig neemt.

Mijnheer de voorzitter, u was voorzitter van de commissie voor Welzijn in 1993. Toen werd onvoldoende ingegaan op de verzuchtingen en op concrete voorstellen tot realistische planning. Als zich vandaag hetzelfde voordoet, dan zullen we in de commissie uitgebreide hoorzittingen organiseren, net zoals we dat ook in 1994 hebben gedaan. Ook toen konden de verschillende actoren – werkgevers, werknemers en overheid – een inbreng doen. Ik neem aan dat ook de regering dezelfde zorg deelt. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, dames en heren ministers, collega's, de VLD-fractie hecht veel belang aan de problematiek van de ruimtelijke ordening. De wet op de stedenbouw van 1962 moet worden vervangen door een nieuw decreet op de ruimtelijke ordening. In samenhang met het RSV is dit van uitzonderlijk belang.

De VLD-fractie heeft het voorbije jaar herhaaldelijk gewezen op de problemen van ruimtelijke ordening. Ook in de toekomst zal ze dit blijven doen. Ruimtelijke ordening mag niet verstrikt blijven in het kafaiaanse web van regels en procedures. Een betere afstemming van de ruimtelijke ordening op de andere beleidsdomeinen is prioritair. Er moet ruimte zijn en blijven om te ondernemen. Dit is niet tegenstrijdig met de principes over de bescherming van het leefmilieu en de vrijwaring van de open ruimte. De procedures en de termijnen moeten zoveel mogelijk eenvormig worden gemaakt en moeten beter worden gecoördineerd. Het decreet planning moet worden opgenomen in het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening.

In het verleden hebben we reeds gezegd dat een oplossing voor de zonevreemde woningen en bedrijven, naargelang het gebied waarin ze zich bevinden, niet langer mag uitblijven. Er wordt momenteel een nieuwe regelgeving voorbereid. Dit mag er echter niet toe leiden dat het inmiddels op het terrein misloopt. Helaas is dit nu het geval. We roepen de regering met aandrang op om hier dringend iets aan te doen. Er is momenteel geen beslissingskracht meer in de administratie voor Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening. Men voelt zich daar immers onvoldoende bewapend om knopen door te hakken.

Het beleid van de ruimtelijke ordening is een weigeringsbeleid geworden. Bovendien is er noch ruimte, noch bereidheid voor overleg en communicatie. In een vorige periode kon en mocht alles. We wensen niet naar die toestand terug te keren, integendeel. Het beleid mag echter ook niet omslaan in een beleid waar niets nog mogelijk is. Geen van beide leidt tot goede resultaten.

De gevolgen voor onze bedrijven en particulieren zijn nefast. We moeten dringend een nieuw en billijk evenwicht vinden tussen ondernemen, natuur en behoud van de open ruimte. De administratie moet in staat zijn beslissingen te nemen binnen het juiste kader en op het juiste moment. We moeten zorgen voor de nodige regelgeving.

Dit is geen oppositietaal maar wel de tekstuele weergave van de uiteenzetting van de heer De Roo naar aanleiding van de bespreking van de regeringsverklaring bij het begin van het parlementaire jaar. Hier moet niet veel aan worden toegevoegd. De patstelling is van toepassing op heel de sector van de ruimtelijke ordening. Alle gewestplanwijzigingen en BPA-procedures worden door de administratie op de lange baan geschoven door de onduidelijkheid die nu al meer dan twee jaar heerst op beleidsniveau. Over talloze aanvragen wordt door de administratie een ongunstig advies uitgebracht. Noodzakelijke informatie blijft al dan niet gewild achterwege.

Bovendien wordt deze chaos op de spits gedreven door het ontslag van de amper zes maanden in dienst zijnde nieuwe directeur-generaal. Ze is weggepromoveerd door haar benoeming tot kabinetschef van de al even nieuwe minister Grouwels. Van een trendbreuk gesproken. Als klap op de vuurpijl stuurde de Vlaamse minister van Ruimtelijke Ordening deze week een afbraaksignaal naar de media. Zo wordt het maatschappelijk draagvlak van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw verkleind.

Ik stel me dan ook terecht vragen bij de ernst van deze regering. Bevinden we ons op het vlak van stedenbouw en ruimtelijke ordening op een keerpunt in de geschiedenis zoals reeds jaren werd aangekondigd ? Spijtig genoeg moeten we nogmaals aan de leden van de Vlaamse regering vragen hoe ernstig ze de gewenste trendbreuk in de Vlaamse ruimtelijke ordening opvatten. Mijnheer de afwezige minister, wilt u werkelijk een glazen stolp op Vlaanderen plaatsen, en van Vlaanderen één groot Bokrijk maken ? Maakt de meerderheid ernstig werk van de verloedering van de stedelijke kernen, de hopeloze congestie op onze wegen, de bedrei-

Lachaert

ging van de open ruimte, de economische belangen van Vlaanderen en de rechtszekerheid van de burgers ? Indien het antwoord op deze vraag bevestigend is, vraag ik me af waarom u niet op de ingeslagen weg doorgaat. De ruimtelijke ordening is in Vlaanderen ondoorzichtig geworden voor burger en administratie. Een eenduidig, overzichtelijk en flexibel decretaal kader en een positief en actief stedenbouw- en ruimtelijke ordeningsbeleid zouden een oplossing kunnen zijn.

Bij aanvang van de zittingsperiode heeft de minister een aantal zaken aangekondigd. Hij is een braaf man. We zijn echter nog steeds in blijde verwachting. Ik hoop voor heel Vlaanderen dat het geen olifantendracht wordt. (*Applaus bij de VLD en de VU*)

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, ik vind het bijzonder spijtig dat minister Baldewijns niet aanwezig was, terwijl de heer Lachaert zijn degelijk onderbouwde uiteenzetting hield. Ik heb er bij de leden van het Bureau voor gepleit de sprekers te groeperen. Men heeft daar niet voor geopteerd. Ik leg me daar bij neer. Als dat evenwel de keuze is, moeten alle ministers wel aanwezig zijn. Nu kan ruimtelijke ordening zowel in de voormiddag als in de namiddag aan de orde komen. Ik stel vast dat de heer Lachaert in zijn uiteenzetting nagels met koppen slaat, terwijl de minister afwezig is.

De voorzitter : Mijnheer Denys, het parlement is eveneens ondervertegenwoordigd.

De heer André Denys : Dat heeft er niets mee te maken.

De voorzitter : De minister van Begroting en de minister-president zijn aanwezig. Volgens het Reglement is dat voldoende.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, ik wil het ene probleem niet aan het andere koppelen. Ook ik betreur dat er te weinig parlementsleden aanwezig zijn, maar dat is iets anders. Hier gaat het over onze werkzaamheden. We hebben beslist om de sprekers niet per sector of deeldepartement te groeperen. Ik vind dat in dat geval wel ministers aanwezig moeten zijn.

De voorzitter : Mijnheer Denys, in dat geval moesten alle sprekers over huisvesting na elkaar het

woord krijgen. Volgens artikel 57 van het Reglement is het in elk geval voldoende dat de minister-president en de minister van Begroting aanwezig zijn. Alleen die twee ministers zullen op de vragen van de parlementsleden antwoorden. Het was inderdaad wenselijk dat alle ministers hier waren. Gisteren hebben we op dat vlak een heel grote vooruitgang gemaakt. Bijna de hele regering was bijna de hele dag aanwezig. We zullen wel contact opnemen met minister Baldewijns en hem vragen hier aanwezig te zijn. Volgens het Reglement is dat niet eens verplicht.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, ik rond af. Ik hoop dat de minister-president ten minste op de pertinente vragen van de heer Lachaert antwoordt.

De voorzitter : U kent de minister-president. We zullen hem moeilijk in toom kunnen houden om zich aan de opgelegde tijd te houden.

De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de voorzitter, u wees erop dat er niet veel parlementsleden aanwezig zijn. Ik wil opmerken dat de parlementsleden wel discipline hebben en zich heel strikt aan hun spreektijd houden.

De voorzitter : Met uitzondering van bepaalde fracties, mijnheer Vandenbroeke.

De heer Van Wallendael heeft het woord.

De heer Tuur Van Wallendael (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouwen en heren ministers, dames en heren, we bevinden ons in de intimiteit van een kleine kring. De minister die ik wens aan te spreken is aanwezig, zodat ik een relatief gelukkig man ben.

Ik wil een paar woorden zeggen over het huisvestings- en het stedelijk beleid. Mijnheer de minister, het valt me op dat het huisvestingsbeleid de volgende jaren in feite in het verlengde ligt van wat er de vorige jaren is gebeurd. Het beleid van uw voorganger wordt voortgezet. Wat natuurlijk meteen betekent dat zij die het niet eens waren met dat beleid dat nu nog niet zullen zijn. Ik behoor niet tot die groep : mij lijkt het goed dat de overheid zich inzet om het recht op wonen ook werkelijk waar te maken voor huishoudens die maatschappelijk de minste kansen hebben, en dat daarbij ook de kwaliteit van het woonaanbod wordt geëerbiedigd. U hebt daartoe een poging ondernomen met de heffing op leegstand en verkrotting. Deze begint

Van Wallendael

haar eerste vruchten af te werpen, zij het dat ze niet overal op hetzelfde hoge niveau wordt geïnd en gevolgd. Bijvoorbeeld in mijn stad schort daar al eens iets aan. Dat heeft volgens mij eveneens te maken met het feit dat daar een systeem ingeburgerd was, en dat het niet eenvoudig is om deze beide systemen te verenigen. Laten we besluiten dat we op de goede weg zijn.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer Van Wallendael, het is inderdaad belangrijk dat alle gemeenten op dezelfde manier een inspanning doen om deze heffing te organiseren en mogelijk te maken. Het zijn immers vooral de SIF-Plusgemeenten die zo de effecten krijgen die hen toelaten om een goed stedelijk beleid te voeren. Ze zouden dus de eersten moeten zijn om die inspanning te leveren. Zoals u ziet, het is vrij belangrijk dat u uw stad, die ik eveneens zeer genegen ben, aanmoedigt om dit beter en sneller te organiseren. We hebben namelijk vastgesteld dat deze heffing op leegstand inderdaad een effect heeft op de omgeving in verkrotte stadsdelen.

De heer Tuur Van Wallendael : Daarmee ben ik het volledig eens. Ik neem aan dat u geen pleidooi houdt voor cumulatie. Misschien kan de heer Beyesen terzake de rol van woordvoerder vervullen in de gemeenteraad. *(Opmerking van de heer Ward Beysen)*

Een tweede punt waarvoor ik pleit, is dat het recht op wonen voor huishoudens met de minste maatschappelijke kansen ook echt zou worden waargemaakt. Meer specifiek denk ik in dit verband aan een inkomensverliesverzekering voor onvrijwillig werklozen, die zo snel mogelijk een feit moet worden. Verder moet werk worden gemaakt van een nieuwe organisatie en reglementering voor de herwaarderingsgebieden. De bewoners ervan koesteren immers grote verwachtingen, en terecht. Ik denk dat we terzake een stap hebben gezet, met het overbrengen van kredieten naar het programma voor huisvesting in de begroting.

Ten slotte wil ik u toch nog, meer specifiek maar niet noodzakelijk exclusief betreffende de grote steden, wijzen op de problemen van de grote sociale woningcomplexen. Het verschijnsel van de HLM's, die gruwelijke dingen die ik zie in de buurt van Parijs, kennen we in de Vlaamse grote steden gelukkig veel minder. Reden hiervoor is onder meer het feit dat het patrimonium meestal relatief goed is onderhouden. Ondanks de gruwel die sommige van deze torens zijn, zijn ze toch nog steeds in

zekere mate geïntegreerd in hun omgeving. Zo merk ik dat een stadsdeel zoals de Antwerpse Linkeroever, dat in Frankrijk zou kunnen bestaan, vrijwel geen moeilijkheden op sociaal gebied kent, en dit omwille van de vrij gezonde inplanting. Wat niet wegneemt dat, als er niet wordt opgetreden, daar problemen zouden kunnen rijzen. Het is uiteraard goed dit te voorkomen. Dit betekent dat de woningen moeten worden verbeterd en aangepast. Ook moet de omgeving van die woningen, waar ze niet aangenaam is, worden verbeterd. Dit moet gebeuren in overleg met de bewoners. Als ik namelijk de geruchten over het Antwerpse Kiel hoor, dan is het precies daar waar het schoentje al eens wringt.

Ook wil ik op het vlak van de huisvesting pleiten voor een voorzichtige inplanting van nieuwe sociale woningen, tenminste wanneer het gaat over zeer grote projecten en wanneer deze zich nog zullen voordoen. Ik moet echter voorzichtig zijn met de term mega-projecten. Ik dacht immers dat wat een van de Antwerpse maatschappijen in mijn tuin heeft ingeplant een mega-project was, terwijl het uiteindelijk slechts bleek te gaan om 76 appartementen. Dat is natuurlijk niet echt veel op zichzelf, maar wel voor mijn tuin. Nemen we vervolgens in aanmerking dat om het hoekje een gelijkaardig project werd ingeplant, dan vraag ik me af of die buurt niet moet worden voorbereid op het plotse toestromen van ongeveer 200 nieuwe gezinnen die hoe dan ook tot één sociale categorie behoren. Die gezinnen kunnen het beeld van de buurt wel enigszins op losse schroeven zetten. Zo zouden ze bijvoorbeeld gettovorming in de hand kunnen werken.

In de commissie hebben we al uitgebreid gediscussieerd over het stedelijk beleid in het algemeen. Daarom zal ik me nu tot twee zaken beperken. Ten eerste wil ik vragen wanneer we in de praktijk iets zullen merken van de bevindingen van de Commissie Bestuurlijke Organisatie. Met andere woorden, wanneer zullen die bevindingen worden geïmplementeerd? Het gaat daar immers over zaken die de problemen in de steden aan de basis kunnen helpen oplossen.

Ten tweede wil ik een grondige doorlichting vragen van het inclusief stedelijk beleid. Als ik goed ben ingelicht, is er een rondetafelconferentie op komst met de betrokken ministers, met name van Onderwijs en van Economie. Zij zullen samen met de commissieleden een discussie voeren over dit inclusief stedelijk beleid.

Mijn volgende vraag heeft betrekking op iets dat voor een groot gedeelte aan onze bevoegdheden

Van Wallendael

ontsnapt. Toch wil ik er uw aandacht op vestigen. In de zeer nabije toekomst begint men met de uitvoering van de grotere SIF-werken. Ik hoop dat men hierbij zo veel mogelijk probeert om de buurt zo weinig mogelijk te verstoren. Ik refereerde al aan het voorbeeld van de buurt waar ik zelf woon. Ik moet me verzoenen met de gedachte dat ik de komende jaren op een reusachtig bouwterrein zal wonen.

Ik heb nog een laatste vraag, over iets waar u waarschijnlijk wel iets aan kunt doen. Ik heb vernomen dat bij een aantal SIF-projecten het overleg met de zogenaamde lokale actoren niet optimaal of zelfs gewoon onbestaande is. Een buurtgroep waarvan ik deel uitmaak, heeft u daarover een brief geschreven. Ik hoop dat men daar voortaan iets meer rekening mee zal houden. Men mag de buurtbewoners niet telkens voor voldongen feiten plaatsen, zoals dit in de Antwerpse regio minstens in twee gevallen is gebeurd. Zulke zaken hebben een afschrikkend effect op de lokale betrokkenen, die nochtans bereid zijn om actief mee te werken. *(Applaus)*

De voorzitter : De heer Beysen heeft het woord.

De heer Ward Beysen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte leden van de regering, collega's, mijn betoog handelt uitsluitend over infrastructuur. Ik ga ervan uit dat deze begroting weinig perspectieven biedt op het vlak van mobiliteit en infrastructuur. De regering heeft zich blijkbaar voorgenomen om op de ingeslagen weg door te gaan. Jammer genoeg leidt deze weg nergens heen, tenzij naar een definitieve congestie van de Vlaamse wegen.

Verskillende argumenten ondersteunen deze conclusie. Een eerste argument is dat de budgettaire ruimte weinig gelegenheid biedt voor innoverende projecten. De bedragen voor wegeninfrastructuur zijn al sinds drie jaar dezelfde : 4 miljard frank voor onderhoud en 8 miljard frank voor investeringen. Binnen dit budget worden er geen echte prioriteiten gelegd. De beperkte middelen van het fysisch programma van de wegeninfrastructuur worden verdeeld over de verschillende provincies en gemeenten. Dit wekt de indruk van een Vlaamse wafelijzerpolitiek.

Op deze manier kan men natuurlijk nooit een oplossing aanreiken voor de toenemende, structurele congestieproblemen. Het doembeeld van de files van de oprit thuis tot op kantoor wordt drei-

gender en minder denkbeeldig dan de meeste optimisten ons willen laten geloven. Inzake mobiliteit moet men niet alle heil verwachten van massale investeringen in nieuwe wegeninfrastructuur, maar het volledig dichtschroeven van de investeringskraan biedt evenmin een oplossing. Het denkbeeld dat door minder investeringen de files dermate zullen toenemen dat de automobilist bijna automatisch zal overschakelen naar andere vervoersmodi, is volkomen irreal.

De aanpak van de mobiliteit is een complex gegeven dat bovendien de inzet van een hele batterij overheidsinitiatieven impliceert. Op dit ogenblik is hiervan geen sprake. Het beleid wordt herleid tot symptoombestrijding, gekenmerkt door een fragmentarisch en ontoereikend karakter. Een verhoging van de investeringen in wegeninfrastructuur is een van de vereiste overheidsmaatregelen voor een globale aanpak.

Deze aanpak bestaat uit twee delen. Ten eerste moeten de beschikbare budgetten voor nieuwe investeringen worden verhoogd. Men moet hierbij vooral oog hebben voor het afwerken van begonnen projecten en voor nieuwe projecten met onmiskenbare gevolgen voor de mobiliteit. Tegelijk moet men duidelijke prioriteiten stellen bij de aanwending van deze middelen. Men moet komaf maken met de wafelijzerpolitiek waarbij elke burgemeester annex parlements lid een deel van de koek krijgt om het kiezerspubliek mild te stemmen. Er moet een duidelijke afbakening komen van prioritaire werken die de bestaande structurele knelpunten wegwerken.

Een tweede argument is het gebrek aan een langetermijnvisie in hoofde van de regering. Dit is onlosmakelijk verbonden met het gebrek aan budgettaire middelen en is een oorzaak van de bestaande problematiek. Deze regering kondigde bij haar aantreden allerlei maatregelen aan die op een structurele wijze zouden tegemoetkomen aan de bestaande problemen.

Wat stellen we vast ? De problemen zijn er nog steeds en nemen zelfs toe. De regering heeft een prestigeproject gemaakt van de mobiliteitsconvenants waarvoor men in 1996 360 miljoen frank reserveerde, in 1997 450 miljoen frank, en nu al 655,5 miljoen frank. Wat is het effect van de ongeveer 120 convenants die op dit ogenblik zijn afgesloten ?

Alle aandacht gaat naar het convenantsbeleid. De jaarlijkse stijging van de budgettaire middelen bewijst dat men er alle heil van verwacht. In de

Beysen

praktijk zijn er geen aanwijzingen die dergelijke drainage van budgettaire middelen verantwoorden. Deze keuze brengt op lange termijn wel bepaalde beleidsopties in het gedrang, onder meer op het vlak van de infrastructuur en het genereren van een degelijk alternatief. Het mobiliteitsbeleid van deze regering breekt geen potten.

Meer nog : het gebrek aan visie inzake mobiliteit leidt tot aberrante situaties, waarbij geen rekening wordt gehouden met de internationale ontwikkelingen.

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : De heer Beysen ziet twee lacunes in ons beleid. Volgens hem zetten we onvoldoende prioriteiten voorop bij het aanpakken van projecten. Hij beschuldigt ons zelfs van favoritisme. Ik wens dat met klem te ontkennen. In de commissie werd hierover al grondig gediscussieerd en heb ik aangetoond dat de behoeftanalyse wel degelijk objectief tot stand komt. Voor alle knelpunten op onze wegen is er nu een objectieve score ; op basis daarvan kunnen we een rangorde opstellen die we volgen bij het aanpakken van de projecten. Ik vraag de heer Beysen om hiermee rekening te houden vooraleer hij zijn conclusies trekt.

De heer Beysen beweert ook dat er geen langetermijnvisie aanwezig is in ons beleid. Ook dat moet ik ontkennen. Voor het eerst in de geschiedenis van Vlaanderen ontwikkelen we een visie op wat de beste verbindingen zijn tussen de steden en knooppunten. Dat werd trouwens opgenomen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Het is wat vroeg om de mobiliteitsconvenants – en dat zijn er heel wat meer dan de 120 die nu al zijn ondertekend – na één jaar al te evalueren. Het is evenwel essentieel dat er een engagement bestaat om samen na te denken over een mobiliteitsplan. Concrete effecten van de convenants zijn voorlopig alleen de stevige injecties die het openbaar vervoer kreeg. Dit zal binnenkort blijken als de statistieken over de reizigersaantallen worden opgemaakt : die zullen gevoelig hoger liggen op plaatsen waar het openbaar vervoer door middel van een convenant werd verbeterd.

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : De minister beschikt inderdaad over betere studies en informatie dan in het verleden het geval was. Ons gaat het echter om de beleidsbeslissingen. Op een bepaald moment moet er worden gekozen, en dan kan men niet aan iedereen een beetje geven. Het beleid schiet tekort als er knopen moeten worden doorgesneden. In de convenants wordt veel geld gestopt, maar de resultaten zijn voorlopig erg pover : veel meer dan wat theoretische inzichten brengen ze ons niet bij. Ook ik heb de indruk dat de minister, over hoeveel objectieve studies hij ook beschikt, bepaalde projecten bevoordeelt. Hij weet wel welk voorbeeld ik bedoel.

De heer Ward Beysen : De mij toegemeten tijd is te kort om dieper op deze discussie in te gaan. Ik blijf erbij dat dit een beleid is zonder visie, dat geen rekening houdt met de internationale ontwikkelingen. Ik geef het voorbeeld van de oeververbinding onder de Westerschelde, waarbij onze benadering totaal geen rekening houdt met dit Nederlandse project, waarvan de werkzaamheden al zijn gestart. Mijnheer de minister, zo een gebrek aan visie is onverantwoord. Het kan toch niet dat Vlaanderen, met al zijn economische potenties, wordt vastgereden door een regering die pertinent weigert de vereiste beslissingen te nemen en geen rekening houdt met internationale factoren.

Omwille van de korte tijdspanne waarover ik beschik, zal ik een stuk overslaan. Ik zal erop terugkomen bij een interpellatie in de loop van de maand januari.

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Van op de tribune kan men op een goedkope manier komen beweren dat er geen visie zit in het beleid. Dit beleid is echter juist wel op een visie gestoeld. Mijnheer Beysen, dat deze visie niet overeenkomt met uw zienswijze of wensen, betekent nog niet dat de regering een gebrek aan visie heeft. We zijn inderdaad van oordeel dat men het mobiliteitsvraagstuk niet oplost met bijkomende rijstroken alleen. Daarin verschillen we van mening.

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : De heer Beysen haalt terecht het voorbeeld aan van de vaste oeververbinding. Ik heb u er veertien dagen geleden al op gewezen dat een hoofdingenieur-directeur van uw eigen Oost-Vlaamse administratie in een radio-uitzending heeft gezegd dat hij de Nederlanders bij de

Lachaert

vaste oeververbinding met prikkeldraad zal tegenhouden. Dat is geen beleid. Blijkbaar onderkent men het probleem. Als u hier niet ingrijpt, wat zal er dan met dat verkeer gebeuren? Het zal er hoe dan ook komen, en is niet met prikkeldraad te stoppen. Dat laatste idee bevat geen visie. Ik wil u graag het bandje van die radio-uitzending geven.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer de voorzitter, de eerste beleidsbrief over mobiliteit, die de minister kort na het aantreden van deze regering voorlegde, werd door alle fracties op applaus onthaald. Ook uw fractie, mijnheer Beysen, heeft toen geapplaudisseerd voor die brede visie in een internationaal perspectief. We hebben er ruim over gediscussieerd. Ik ben het met u eens dat de middelen voor de concrete invulling niet volstaan voor een versneld ingrijpen en een trendbreuk. Ik zal dat straks in mijn toelichting behandelen.

U gebruikt echter slogantaal, mijnheer Beysen. U suggereert dat een burgemeester die in het parlement zit, meer middelen kan krijgen dan de anderen. Geef daarvan dan ook enkele voorbeelden.

De heer Ward Beysen : Ik zal u een voorbeeld geven dat u welbekend is. Zoersel krijgt in de begroting 100 miljoen frank toegewezen voor een ring. Daartegenover staat voor Antwerpen 380 miljoen frank. Kan mijn stelling nog duidelijker worden geïllustreerd?

Ik wil mijn uiteenzetting besluiten met enkele woorden over de internationale trend. De rest houd ik zoals gezegd voor een interpellatie in januari. Bij deze begrotingsbespreking moet iets worden gezegd over het rekeningrijden. De VLD wil zich niet a priori in een hoekje laten drummen als een onwrikbare tegenstander van dit concept, maar we willen er toch enkele bedenkingen bij maken.

Om te beginnen kan men het rekeningrijden enkel invoeren als alle andere maatregelen falen. Zo kunnen de externe kosten worden geïnternaliseerd, mits het afschaffen van de vaste kosten zoals verkeersbelasting, belasting op verzekeringen, enzovoort. Bovendien kan Vlaanderen dit niet alleen aan. Ik spreek daarmee de minister niet tegen. Dat blijkt ook uit het verslag van de besprekingen in de commissie. Het invoeren van een dergelijk concept dient minstens op Europees niveau te worden besproken en geregeld. Daarover zijn we het eens.

Een tweede premisse is dat er een aantrekkelijk aanbod van alternatieve vervoersmodi moet aanwezig zijn. Zo niet blijven de mensen verplicht hun wagen te gebruiken, ondanks de hogere kosten.

Ten derde mag het rekeningrijden geen aanleiding geven tot een toename van het sluipverkeer op wegen waarvan het gebruik niet-betalend is. Het simpelweg ruimtelijk verschuiven van de problematiek is geen oplossing.

Zelfs al neemt men al deze premissen in ogenschouw, dan moet dit concept niet tot mythische en heilbrengende proporties worden opgeblazen. Zolang er geen werk wordt gemaakt van een mentaliteitswijziging bij de gebruiker, kan er geen langetermijnoplossing ontstaan. Naast de vermelde initiatieven, dient ook werk te worden gemaakt van nieuwe technologieën zodat thuiswerk interessanter wordt, werkuren flexibel worden gespreid, meer en meer tewerkstellingsgebieden ruimtelijk worden gedecentraliseerd, enzovoort.

Mijnheer de voorzitter, collega's, het ligt niet in mijn aard om vanuit een oppositiestandpunt alle beleidsinitiatieven van de meerderheid per definitie negatief te beoordelen. Gelet op de betrokken problematiek en op het gevoerde beleid ten aanzien van deze problematiek, kan ik niet anders dan dit beleid als ontoereikend bestempelen.

Met het huidige negatieve en verbiedende beleid vrees ik het ergste voor de Vlaamse economie. We beschikken immers over een enorm potentieel dat veel te belangrijk is om het te laten dichtslippen wegens een gebrek aan visie en beleid op het vlak van openbare werken en mobiliteit. (*Applaus bij de VLD en de VU*)

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Minister Demeester heeft aangekondigd dat de regering zich zou beraden over het concept rekeningrijden en dat er begin volgend jaar een aantal voorstellen zouden worden uitgewerkt. In een heleboel betogen werd gezegd dat er meer geld naar infrastructuur zou moeten vloeien. Onze fractie vult het begrip infrastructuur ietwat anders in, namelijk veeleer in het verlengde van de mobiliteitsconvenants.

We zijn het er in elk geval over eens dat er meer geld moet gaan naar de oplossing van het mobiliteitsprobleem. Dat moet enerzijds uit Openbare Werken worden geput, maar dat zal niet volstaan. Er zullen anderzijds bijkomende middelen moeten worden gegenereerd via rekeningrijden. Het is

Malcorps

maar de vraag wat er bij de begrotingscontrole van volgend jaar nog aan extra middelen kan worden gegenereerd uit de gewone begroting en wat er via het rekeningrijden als oplossing kan worden aangeboden. Kan de regering geen duidelijk standpunt innemen op basis waarvan we in het parlement een debat kunnen voeren ? Er bestaan omtrent het rekeningrijden en alternatieve concepten immers ook tal van moeilijkheden.

De voorzitter : Minister Demeester heeft het woord.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Ik wil hier even kort op reageren, maar ik zal er deze namiddag in mijn antwoord nog uitvoeriger op terugkomen. Men moet eerst een concept voorleggen vooraleer men een discussie kan voeren. Ik wil in afspraak met een aantal collega's uit de regering een concept over het rekeningrijden voorleggen. We zullen dan een debat houden in het parlement om te weten wat de verschillende strekkingen zijn. Als wij het hebben over infrastructuur, koppelen we dit altijd aan het mobiliteitsprobleem. Iedereen in deze regering zit op dezelfde golflengte.

De voorzitter : De heer Quintelier heeft het woord.

De heer Leonard Quintelier (*Op de tribune*) : Dames en heren ministers, collega's, onze fractie heeft het luik leefmilieu onder ogen genomen. Vooreerst wens ik uw aandacht te vestigen, mijnheer de minister, op de verbranding van afval. Uit cijfers die OVAM ons recent ter beschikking stelde, blijkt dat in 1995 22,7 miljoen ton afval werd geproduceerd, of gemiddeld 473 kilo afval per inwoner.

Het vooropgestelde beleid-plusscenario 2006 stelt 189 kilo per inwoner voorop. De totaal te verwijderen restfractie zou dalen van 2,7 naar 1,7 miljoen ton. Dat betekent een vermindering van 40 procent. Volgens OVAM is dit het meest gunstige scenario.

Mijnheer de minister, het is bekend dat het cijfer van 189 kilo per inwoner, in sommige gemeenten nu al wordt gehaald. Er zijn gemeenten die het zelfs nog beter doen. Bij de besprekingen in de betreffende provinciale overlegplatforms lijkt het ons dan ook noodzakelijk de meest positieve cijfers als uitgangspunt te nemen vooraleer we de noodzakelijke verbrandingscapaciteit bepalen. In veel gemeenten – en gewoonlijk niet de kleinste – moeten we vandaag, via de gemeentebesturen en

intercommunales, nog meer impulsen kunnen geven aan de bevolking voor nog meer afvalpreventie, hergebruik en recyclage om zo uiteindelijk een zo klein mogelijke restfractie naar verbrandingsovens te moeten brengen.

In de voorbije dagen hebben wij in de commissie voor Leefmilieu bijzonder interessante uiteenzettingen gehoord in verband met de verbranding van huishoudelijke afvalstoffen en de gevolgen daarvan. De vastgestelde Vlare-norm van 0,1 nanogram is voor ons een norm die – na het aanhoren van de wetenschappers – voor verbetering vatbaar is. Met de huidige technologieën kan die norm worden verlaagd. Ik kan hier het voorbeeld aanhalen van Sint-Niklaas waar men 0,06 nanogram haalt.

We stellen dan ook voor dat, op grond van de resultaten van de onderzoekscommissie, de Vlare-norm van 0,1 nanogram niet langer als een dogma zou worden bekeken, maar opnieuw voor bespreking vatbaar gesteld. Het is ons overduidelijk geworden dat bepaalde dioxines bijzonder schadelijk zijn voor de volksgezondheid. Daarom vragen we uitdrukkelijk dat bij het bepalen van het type verbrandingsoven niet alleen wordt gedacht aan energierecuperatie, maar dat prioriteit wordt gegeven aan de best voorhanden zijnde technologie. We wensen geen overcapaciteit : we willen de bevolking de zekerheid bieden dat in de eerste plaats en maximaal aan de volksgezondheid wordt gedacht in plaats van aan het financieel rendement van de installaties.

Mijnheer de minister, uw aandacht mag niet alleen gaan naar de huisvuilverbrandingsinstallaties. We dringen eveneens aan op een evaluatie van de dioxine-uitstoot door de industrie. We zullen met kritische ogen de inhoud van het afvalverwijderingsplan en in het bijzonder de verbrandingscapaciteit onder de loep nemen. We vragen geen overhaaste, maar wel doordachte en wetenschappelijk sterk onderbouwde beslissingen waarbij prioriteit wordt verleend aan de volksgezondheid. Laten we niet vergeten dat dioxines voor een groot deel van onze bevolking het symbool zijn geworden van luchtverontreiniging. Degelijk verbranden zal ook resulteren in een minimale storthoeveelheid van de uiteindelijke restfractie.

Dan is de link gemakkelijk gelegd naar de bodemverontreiniging die vandaag bijzonder actueel is. We hebben dringend nood aan een duidelijk beeld en een duidelijke inventaris van alle sites in Vlaanderen die door bodemverontreiniging werden getroffen. Het gaat hierbij niet alleen om de locatie

Quintelier

ervan, maar we moeten ons ook een beeld kunnen vormen van de aard van de vervuiling en van het risico voor de volksgezondheid. Het is ons bekend dat OVAM over bepaalde criteria beschikt die echter voor velen onduidelijk en weinig doorzichtig zijn. Niettemin kunnen ze goed worden gehanteerd bij het beoordelen van de gevaren.

Voor de sanering hebben we nood aan een inhaalbeweging. Helaas ontbreken daartoe de financiële middelen. Daarom vragen we u dringend een milieuschadefonds op te richten. Laten we niet vergeten dat het OVAM-register van verontreinigde sites reeds is aangegroeid tot 9000 sites. 2000 daarvan zijn als historisch verontreinigde sites omschreven. Dagelijks komen daar volgens OVAM nog eens tien tot vijftien sites bij. We hebben dus dringend nood aan wetenschappelijk onderbouwde criteria om saneringsprioriteiten te stellen. Wanneer krijgen we die? Druppelsgewijs worden de resultaten van het huidig mestbeleid hoe langer hoe duidelijker. In de zwarte gebieden werd de verdere overbemesting omgebogen. De gebiedsgerichte verscherpingen worden gerespecteerd en hebben hun doel bereikt. We hebben de vraag durven stellen of we de landbouwers die respect opbrengen voor een goed evenwicht tussen hun velden en bodem enerzijds en de mestproductie anderzijds, niet positiever moeten inschatten dan de grondloze industriële landbouwbedrijven. Bij de evaluatie van het MAP zullen we de volgende maanden meer aandacht moeten besteden aan de verhouding tussen een mestproductieheffing en een heffing op de mestoverschotten. Het lijkt logisch dat een heffing op de overschotten hoger moet zijn dan die op de eigenlijke mestproductie. Gezien de technologische ontwikkelingen vragen we u meer dan ooit om voor de mestverwerking dynamischer en meer op de export gericht tewerk te gaan.

Mijnheer de minister, we blijven bij de akkers en velden. Vandaag komt het slib, afkomstig van de rioolwaterzuiveringsinstallaties, nog steeds op onze akkers terecht. Dit zal zeker nooit de bedoeling zijn geweest. Onder meer omwille van deze reden wensen we duidelijkheid over het afzetgebied van het slib. We vragen een planmatige aanpak voor slibverwerking, slibdrooginstallaties, slibverbranding gecombineerd met huisvuilverbranding en voor slibverwerking gecombineerd met mestverwerking. Over deze mogelijkheden zouden we graag meer duidelijkheid krijgen aan de hand van wetenschappelijke studies.

Inzake het integraal waterbeheer stelde u dat alle bekkencomités de volgende maanden operationeel zullen worden. Stroombekkens zullen duidelijk worden afgebakend, waarbij de kwaliteitsdoelstellingen per waterloop opnieuw zullen worden bekeken en vastgelegd. We vragen hierbij bijzondere aandacht voor de voortschrijdende verdroging van onze gebieden en valleien. We wensen dat de onderwaterlagen opnieuw voldoende voeding krijgen en opnieuw worden bekeken. We vragen het beschermen van de brongebieden, het respecteren van beekverlopen en het herstellen van vroegere meanders. De positieve en negatieve ervaringen die door onze diensten en door de besturen van Polders en Wateringen werden opgedaan, kunnen hier zeker aan bijdragen.

Het is bekend dat onze drinkwaterreserves dalen. Mijnheer de minister, onze reserves aan hoogkwalitatief grondwater slinken. We moeten dringend duidelijk maken aan onze watervoorzieningsmaatschappijen dat sommige industriële bedrijven op een onverantwoorde wijze gebruik maken van volwaardig drinkwater, terwijl hiervoor alternatieven voorhanden zijn. Onze gezinnen mogen niet de slachtoffers worden van deze grootverbruikers. Het inefficiënt en onnuttig gebruik van volwaardig drinkwater door sommige industriële bedrijven moet aan banden worden gelegd.

Gedurende de volgende maanden – mijnheer de minister, u sprak over weken -, zal het decreet op het natuurbehoud worden ingevuld. Het is onze uitdrukkelijke wens om met eenvoudige en doorzichtige procedures een positieve natuurontwikkeling te bereiken. Overregulering zou bij de bevolking kunnen leiden tot het niet-respecteren van bepaalde uitvoeringsbesluiten. De samenwerking tussen landbouw en groen, en tussen bosbouw en groen moeten verder worden ontwikkeld. Natuurbehoud met de stok werkt niet. Mijnheer de minister, gebruik liever de wortel, dan zal de vooropgestelde natuurontwikkeling eerder vruchten afwerpen.

Tot slot wil ik het nog hebben over de convenants. Dit beleid moet absoluut worden voortgezet. We staan er erg positief tegenover. We wensen echter ook dat de gemeenten grensoverschrijdend samenwerken. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Platteau heeft het woord.

De heer Stefaan Platteau (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, leden van de regering, collega's, ik was aanvankelijk van plan om zoals vorige jaren een betoeg te houden louter op het vlak van begro-

Platteau

tingsstichting, onder meer steunend op de opmerkingen van het Rekenhof. De tijd die mij is toegemeten, is echter zo beperkt dat ik dat niet zal doen. We hebben in deze aangelegenheid trouwens meer dan genoeg tijd en energie gestopt in de commissie en de subcommissie.

Ik gooi het over een andere boeg. Gisteren heeft de heer Denys aangetoond dat de twee coalitiepartners van deze regering eigenlijk op elkaar zijn uitgekeken. Hoe lovenswaardig het ook is dat deze regering voor het eerst een sluitende begroting heeft voorgelegd, de Vlaamse bevolking heeft daar eigenlijk geen boodschap aan. We leven niet in een fiscaal paradijs of een springlevende regio, gesteund door een ultradynamische regering die vertrouwen en welstand schenkt. De regering lost de werkloosheid niet eens voor de helft op, geeft de jeugd geen toekomst, pompt de bedrijven geen nieuw leven in en stopt het onrustwekkend aantal faillissementen niet. Toch zijn er regio's in Europa en de wereld waar dat wel het geval is.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : De discussie van gisteren over de economische situatie moeten we niet overdoen. U spreekt alleen over de negatieve uitzichten, en dat geeft een vertekend beeld. Op het vlak van de werkgelegenheid zijn er belangrijke tekenen van verbetering. In de loop van de jongste maanden is de werkloosheid in Vlaanderen gestaag gedaald. De vooruitzichten inzake economische groei zijn positief. De OESO spreekt zelfs van een hogere economische groei – hoofdzakelijk te danken aan Vlaanderen – dan wat de federale en Vlaamse regering verwachtten.

U doet echter alsof we in een regio leven die economisch compleet aan de grond zit, erger dan een land in het Oostblok of Centraal-Europa. Dat strookt niet met de werkelijkheid.

De heer Stefaan Platteau : Mijnheer De Roo, u maakt de karikatuur door te vergelijken met Oost-Europa, ik niet. Ik wijs enkel op het feit dat we nog niet zijn wat we moeten zijn. Er zijn andere regio's die het stukken beter doen.

De heer Johan De Roo : Noem die regio's dan.

De heer Stefaan Platteau : Ik zal het klassieke voorbeeld niet noemen.

De heer Johan De Roo : U bedoelt Nederland ?

De heer Stefaan Platteau : Inderdaad.

De heer Johan De Roo : Dat klopt helemaal niet. Laat ons de nieuwe jobs in Nederland omzetten in fulltime equivalenten en dan de vergelijking maken.

De heer Stefaan Platteau : Ik zou kunnen spreken over Frankrijk en Engeland. Ik zou kunnen spreken over Denemarken.

De heer Johan De Roo : Het blijft een welles-nietes-spelletje tussen meerderheid en oppositie.

De heer Stefaan Platteau : Ik werk mijn toespraak af.

Sinds 1994, sinds de toepassing van de Sint-Michielsakkoorden van 1993, zijn de Vlaamse uitgaven met ruim 14 percent gestegen. Binnen een tijdspanne van vier jaar werd bovendien een tekort van ongeveer 40 miljard frank weggewerkt. Proficiat, mevrouw de minister. Dat moet betekenen dat de middelen die daarvoor werden aangewend, nog sterker zijn gestegen. En inderdaad, de toename van de ontvangsten bedraagt niet minder dan 25 percent.

Welnu, we moeten durven toegeven dat die ontvangsten vooral uit belastingen komen. Minder dan 2 percent van de inkomsten zijn van niet-fiscale aard. Ik ga er uiteraard van uit dat 94 percent van de ontvangsten uit dotaties komt. Deze komen op hun beurt grotendeels voort uit federale belastingen. In de belastingcategorieën waar u zelf voor bevoegd bent, mevrouw de minister, onderscheid ik niet enkel de eigenlijke gewestelijke belastingen zoals successierechten, kijk- en luistergeld, onroerende voorheffing, maar ook de milieuheffingen, hoewel u deze snel stijgende categorie niet in uw middelenbegroting opneemt.

De milieuheffingen worden via de MINA geïnd. De regering hanteert de milieubelastingen niet als een gedragssturend middel maar als een financieringsinstrument. Wanneer we die heffingen er dan toch bij rekenen, dan zien we dat om de beurt de heffingen en dotaties uit de algemene middelen een fameuze injectie krijgen. Dat is een mooi bewijs dat deze coalitie de beide middelen als gelijkwaardige financieringsinstrumenten beschouwt.

De dotaties zijn dus in vier jaar tijd met 25 percent zijn gestegen. Wanneer ik nu de heffingen opneem in dat kleine Vlaamse fiscale pakket dan merk ik een stijging in de zogenaamde Vlaamse fiscaliteit

Platteau

van niet minder dan 9 percent in relatieve termen. 25 percent aan de ene kant en 9 percent aan de andere kant, is toch niet weinig voor onze belastingbetaler.

Wanneer ik de belastingontvangsten van de federale regering onder de loep neem, voor dezelfde periode, dan moet ik constateren dat daar slechts een groei van 14 percent bestaat. Dit wil dus zeggen dat de heer Dehaenes golf van desindexering van belastingschalen, BTW-verhogingen, aanvullende crisisbelasting en noem maar op, voor het grootste deel in feite moest dienen om de fel stijgende financiële massa van de deelstaten te kunnen financieren. Het nultekort wordt met andere woorden grotendeels gefinancierd door de federale regering via de dotaties, door de Belgische belastingbetaler dus, maar vooral door de Vlaamse belastingbetaler. Het kleine gedeelte dat we zelf beheren is eveneens zodanig gestegen dat het een pijnlijke affaire wordt voor de Vlaamse belastingbetaler.

Dat comfort van het nultekort apprecieer ik uiteraard. Ik vind het perfect verantwoord en ik zal niet verbranden wat ik altijd heb vereerd. Het is echter geen comfort voor de belastingbetaler maar de resultante van zijn inspanningen.

Ik weet dat de minister met ijzeren hand de overheidsuitgaven binnen de normen houdt. We hebben de laatste dagen bij het onderwijsdebat kunnen constateren dat ze niet te vermurwen is. Dat is in principe te appreciëren. Ik laat het echter aan de onderwijsspecialisten over om te bepalen of dat ook in dit geval geldt.

Men heeft aan de ontvangstenzijde het evenwicht tot stand gebracht. Ik heb dat verduidelijkt. Het feit dat u, mevrouw de minister, deze samengevoegde en gedeelde belastingen niet zelf hoeft te innen, plaatst u uiteraard in een comfortabele positie omdat u daardoor minder belastingweerstand ondervindt. U treedt eigenlijk op als een onrechtstreekse, onzichtbare – en juist daarom dubbel gevaarlijke – belastingheffer. U wordt slapend rijk.

Omdat de Belgische begroting voor 63 percent door Vlaanderen wordt gestijfd, is de forse midde-lentoename wel een goede zaak voor de Vlaamse Gemeenschap, maar uiteraard veel minder voor de Vlaamse burger, die ervoor moet opdraaien. Uw riantie positie heeft iets gênants ten opzichte van de

belastingbetaler. Zijn inkomen stagneerde de voor-bije jaren of werd fiscaal afgeroomd.

Bij wijlen maakt de Vlaamse regering zich sterk dat het Vlaams economisch klimaat perfect de ver-gelijking met Nederland kan doorstaan. Op min-stens één essentieel economisch aspect, met name de evolutie van de belastingontvangsten, slaag ik er absoluut niet in enige gelijkens te ontwaren. Er gaapt een diepe kloof tussen de sluipende verho-ging van de Vlaamse belastingen en de 300 miljard frank nettobelastingverlaging die het kabinet-Kok binnen een tijdspanne van drie jaar heeft gereali-seerd.

Hiermee wil ik enkel aantonen dat Vlaanderen hoegenaamd geen fiscaal paradijs is en het wellicht ook niet snel zal worden.

Mevrouw Wivina Demeester-De Meyer : Dat klopt voorzover we de fiscale autonomie niet zouden kunnen realiseren. Mijnheer Platteau, net zoals u ons beleid ten dele onderschrijft, ben ik ook geneigd enkele van uw standpunten te delen. Het is fundamenteel voor de toekomst dat we niet alleen binnen het Vlaams Parlement de overeenstemming vinden over de manier waarop we de fiscale auto-nomie moeten realiseren. We moeten hiervoor ook overleggen met de vertegenwoordigers van de overzijde van de taalgrens. Een grotere fiscale autonomie realiseert men niet vanuit één gefede-reerde overheid. Men zal er ook anderen bij moe-ten betrekken. Dat is fundamenteel.

Ik heb steeds gezegd dat de echte uitdaging voor een regering erin bestaat niet enkel een begroting in evenwicht in te dienen, maar ook op de meest efficiënte wijze de middelen aan te wenden. Dat betekent ook dat we die middelen zo efficiënt mogelijk moeten innen en de kosten daarvoor zo laag mogelijk moeten houden.

De 9 percent gewestbelastingen die we zelf innen, hebben we in de periode waarin we daarvoor bevoegd waren, verlaagd. Ik laat de heffingen bui-ten beschouwing omdat die een regulerende grondslag hebben. De tarieven voor de eigen gewestbelastingen hebben we echter zonder meer verlaagd. Kijkt u maar naar de successierechten en een gedeelte van de onroerende voorheffing. Dat soort beleid zouden we ook graag in de toekomst uitstippelen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Minister Demeester zegt uiteraard dat we op dat vlak overeenstemming

Denys

moeten bereiken met Wallonië. Hoever staat het met de nota voor de commissie voor Staatshervorming? Het wordt tijd dat we die kunnen inzien. De minister had een technische nota beloofd. Tijdens het debat in de commissie heb ik niet kunnen uitmaken hoever die was gevorderd.

Ten tweede : de minister heeft het over fiscale autonomie. Ze zal het toch met me eens zijn dat dit betekent dat we in de toekomst onze fiscaliteit anders kunnen uitbouwen dan Wallonië? Anders gesteld : fiscale differentiatie is toch mogelijk?

Minister Wivina Demeester-De Meyer : De federale minister van Financiën zal geen technische nota voorleggen. In de loop van de eerste helft van volgend jaar zal de Vlaamse regering in een nota haar visie op fiscale autonomie verwoorden.

De heer Stefaan Platteau : Ik ben het met de minister eens, met uitzondering van wat ze over de heffingen zegt. Daarover zullen we het echter niet hebben. We moeten niet altijd de vergelijking met Nederland maken, mijnheer De Roo. In Groot-Brittannië, Frankrijk, en heel wat andere landen is de belastingdruk onnoemelijk veel lager dan bij ons. Volgens de OESO bedroeg de belastingdruk in Groot-Brittannië in 1994 26,8 percent, tegenover onze 30,8 percent. In de daaropvolgende jaren heeft dat verschil standgehouden. Het verschil tussen Frankrijk en ons land is zelfs nog groter.

Familieleden van mij, die in Groot-Brittannië werken, zijn er aan een maximale aanslagvoet van 40 percent onderworpen.

De heer Gilbert Bossuyt : Ik zou wel eens een vergelijking willen maken tussen de levensstandaarden van België, Frankrijk en Groot-Brittannië. We mogen blij zijn dat we hier wonen.

De heer Stefaan Platteau : Daar ben ik niet zo zeker van. Mijn familie in Groot-Brittannië is niet geneigd om terug te keren. Hoe dan ook : de belastingdruk bedraagt er maximaal 40 percent.

Ter afronding wil ik nog het volgende zeggen. De minister deelt mijn analyse. Er is slechts één oplossing : door afcentiemen de belasting verlagen. De VLD heeft bij monde van zijn fractievoorzitter voorstellen in die zin gelanceerd. We zullen daar nog op terugkomen. Want dat is de enige uitweg om te doen wat mevrouw de minister zelf voorstelt. In haar beleidsbrief 1995-1999 schrijft ze : 'Het is realistisch en passend in het globaal beleid van de

Vlaamse regering dat ook de fiscale stimuli meer worden gehanteerd als beleidsinstrument.' Dat is nu precies wat de VLD zou willen doordrukken. 'Zeker indien de verlaging economische stimuli in zich dragen, is een dergelijke maatregel het overwegen waard', aldus nog de minister. En verder stelt ze : 'ingewikkelde constructies moeten daarbij vermeden worden' – het voorstel van de VLD is doodeenvoudig -, 'zeker als ze ondoorzichtig zijn, en verlopen via belastingscategorieën die niet onder de volle gewestbevoegdheid vallen. Eenvoudig, en gericht op de verlaging van de arbeidskost is een selectieve reductie van het tarief van de personenbelasting, gericht op het gedeelte van het arbeidsinkomen.' Dat is precies wat wij wensen.

We hopen dus dat, als straks het voorstel van de VLD ter stemming wordt gelegd, alle volksvertegenwoordigers van de CVP met ons zullen meestemmen. (*Applaus bij de VLD*)

De voorzitter : Ik denk dat dit een ijdele hoop is, mijnheer Platteau.

Mevrouw Lindekens heeft het woord.

Mevrouw Kathy Lindekens (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw en heren ministers, collega's, ik wil u in de eerste plaats feliciteren voor uw moed. Het hoeft geen betoog dat het beroep van politicus een quasi masochistische activiteit is. Vandaag is dit wellicht meer dan ooit het geval, nu de mensen, om het eufemistisch uit te drukken, een zeker wantrouwen koesteren tegen de politiek. Je zou kunnen zeggen dat het een hondenstiel is. Je klopt een onmenselijk aantal werkuren, schuift je privé-leven grotendeels terzijde, ziet je gezin tussen de vergaderingen door, staat onder stress, eet en slaapt onregelmatig. Dan zwijgen we nog maar van de demotivering waartegen je dag na dag strijd moet leveren omdat de democratische mallemlen zo traag draait en je vaak zo weinig erkenning krijgt voor geleverde inspanningen.

Velen hier zullen zich wel eens afvragen waarom ze dit eigenlijk doen. Een politicus die zich toelegt op de optimalisering van het cultuurbeleid, stelt zich die vraag wellicht vaker en diepgaander, omdat de culturele sector een sector is waarin de onmiddellijke effecten van het beleid het minst zichtbaar zijn. De kunst- en cultuurproductie fungeren immers op basis van wetmatigheden die in beperkte mate objectiveerbaar, meetbaar en tastbaar zijn. De belangrijkste meerwaarde van het kunst- en cultuurgebeuren situeert zich dan ook op een zeer ongrijpbaar terrein, namelijk het terrein van de menselijke verbeelding. Die verbeelding is per

Lindekens

definitie niet berekenbaar, niet voorspelbaar, kortom niet ondubbelzinnig.

Maatregelen op het vlak van tewerkstelling of milieubescherming zijn op korte of middellange termijn meestal betrekkelijk eenvoudig te beoordelen op basis van al even eenvoudig cijfermateriaal : zoveel werklozen meer of minder, zoveel procent luchtvervuiling meer of minder. Ik overdrijf natuurlijk, maar de cijfers geven je als politicus toch een vrij helder beeld van de mate waarin en de wijze waarop het beleid kan worden bijgestuurd.

Deze logica gaat echter niet helemaal op voor het cultuurlandschap. Wat het precieze effect is van concrete acties op het vlak van de leesbevordering of op het vlak van de democratisering van de cultuurparticipatie, is niet onmiddellijk duidelijk. Waarin bestaat de specifieke meerwaarde als een kind de kans krijgt om gratis een theatervoorstelling bij te wonen ? Waarom is een migrant erbij gebaat betrokken te worden bij de werking van een plaatselijk cultureel centrum ? Waar zit de symbiose tussen een kaartclub vol oude mannen en een debuterend rockgroepje dat naast de deur repeteert ? Het zijn open vragen die we ons toch moeten stellen, ook als we ons bezig houden met stedelijk beleid, financiën, onderwijs of tewerkstelling.

Ik heb gisteren met interesse geluisterd naar de uiteenzetting van mevrouw Maes die het ook had over de maatschappelijke meerwaarde van kunst en cultuur en de onzorgvuldigheid, en zelfs onverschilligheid, waarmee we die benaderen. Dat heeft natuurlijk te maken met het ongrijpbare van cultuur en met ons vak. Politici willen meteen resultaten zien. Toch moet het misverstand dat cultuurpolitiek dan maar natte-vingerwerk moet zijn, uit de wereld worden geholpen. Zo kunnen we zeggen dat over kleur en smaak niet te twisten valt en het daar dan ook bij laten. Om auteur Pol Hoste te citeren : " We kunnen nog duizend jaar praten over wat kwaliteit is en wat niet. Dit is precies wat we de komende duizend jaar moeten doen." Dit onophoudelijke debat moet niet alleen in de commissie voor Cultuur worden gevoerd, maar zou een bekommernis moeten zijn van heel dit parlement en bij uitbreiding dus van heel de bevolking. Het kunst- en cultuurgebeuren is immers een grensoverschrijdend gebeuren bij uitstek.

Verantwoorde investeringen in kunst- en cultuurproducties dragen bij tot werkgelegenheid, stedelij-

ke renovatie, toerisme, lokaal bedrijfsleven, enzovoort. Ook omgekeerd hebben economische, sociale, politieke en juridische ingrepen een weerslag op bijvoorbeeld de mate van cultuurparticipatie. Als men morgen bijvoorbeeld zou beslissen de werkloosheidsuitkeringen of het kindergeld met een paar duizend frank te verminderen, dan weet ik nu al waar de gedupeerden overmorgen op zouden besparen : vanzelfsprekend niet op het beleg van hun boterham, maar wel op hun geestelijk en emotioneel voedsel.

Kortom, een cultuurbeleid mag geen geïsoleerd beleid zijn. De andere beleidsdomeinen mogen zich trouwens ook niet van het cultuurgebeuren afkeren. Men moet voortdurend de wisselwerking tussen het cultuurpolitieke niveau en de andere beleidsdomeinen voor ogen houden. Dat mis ik echter op dit ogenblik.

– *De heer Norbert De Batselier, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

Een van de grote frustraties die ik aan deze begrotingsbespreking heb overgehouden, is dat men als parlementslid, dat een mandaat heeft gekregen om controle uit te oefenen, ruime inhoudelijke debatten te voeren en oplossingen aan te reiken, soms met het gezicht tegen een muur van cijfers aanloopt waarachter zo ongeveer alles kan schuilgaan. Men stelt, nog steeds met die grotere maatschappelijke lijnen in het achterhoofd, concrete vragen aan de minister over een belangrijk deel van het budget. Het antwoord luidt dan alleen maar dat de minister het ook niet weet. Wat moet men dan doen ?

Enkele belangrijke cultuurposten situeren zich bijvoorbeeld op basisallocaties binnen algemene externe betrekkingen. Ik geef enkele cijfers : 25 miljoen frank plus 75 miljoen frank voor Vlaanderen 2002, 25,8 miljoen frank voor samenwerking tussen economie en cultuur (een stukje van de culturele ambassadeurs), 117,8 miljoen frank voor personen, verenigingen en instellingen in binnen- en buitenland. Over welke personen en verenigingen gaat het ? Zijn daar culturele verenigingen bij ? De minister van Cultuur heeft mij in de commissie ondubbelzinnig geantwoord : 'Ik kan het u niet zeggen, want ik weet het zelf niet'.

Er worden dus tientallen, honderden miljoenen frank aan cultuur uitgegeven waar de minister van Cultuur, en dus ook de commissie voor Cultuur van het Vlaams Parlement, het raden naar heeft. Men zou kunnen denken dat er ergens een post-moderne Sinterklaas rondloopt, maar ik wil dat

Lindekens

nog niet doen. Ik wil wel weten waaraan het zo schaarse geld dat die maatschappelijke meerwaarde kan versterken, wordt besteed. Ik ben trouwens niet de enige. Heel wat leden van de commissie voor Cultuur en de minister van Cultuur hebben die bezorgdheid in de commissie geuit. Aangezien er te weinig geld voor cultuur is, moet het geld heel zorgvuldig worden besteed. Blijkbaar zal alleen het Rekenhof ons daar duidelijkheid kunnen over geven. Ik vind dat jammer.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Mijnheer de voorzitter, ik vind de mededeling van mevrouw Lindekens belangrijk. Als lid van de commissie voor Financiën heb ik goede ervaringen met de minister van Financiën. Als we de regering om cijfers vragen, krijgen we ze soms twee, drie uur later al van minister Demeester.

Mevrouw Lindekens, indien u gelijk hebt, wil ik er samen met u op aandringen dat er voor die niet-geringe som een gedetailleerde beschrijving komt van waar dat geld naartoe gaat. Ik richt me nu tot de verantwoordelijke van de regering, de minister-president. Ik vraag hem ervoor te zorgen zo vlug mogelijk, indien mogelijk deze week, de cijfers bekend te maken. Mevrouw Lindekens, u hebt gelijk. U moet uw parlementaire beoordeling kunnen formuleren.

Mevrouw Kathy Lindekens : Cultuur is hier inderdaad een heel geïsoleerd gegeven. De commissie voor Cultuur moet het cultuurbeleid beoordelen, maar ze heeft geen volledig zicht op de zaak.

Mevrouw Maes had het gisteren over de toenemende commercialisering en vervlakking van de cultuur. Er zijn voor jonge kunstenaars niet genoeg ateliers, repetitieruimten, werkbeurzen en andere mogelijkheden om van hun passie hun beroep te maken. Het hoeft ons dan ook niet te verbazen dat ze na hun studie verplicht zijn om gedesillusioneerd in de Quick of in de Delhaize te gaan werken.

Als kunst en cultuur worden gereduceerd tot de kersen op de maatschappelijke taart, moeten we morgen niet klagen dat die taart oudbakken is. We bakken in dat geval beter helemaal geen taarten meer. Kunstenaars zijn graag bezig met dromen. We moeten ook hier voor die dromen vechten. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, ministers, collega's, af en toe proberen we elkaar in de commissie voor Buitenlandse Aangelegenheden te overtuigen van het belang van onze commissie. Het bijzondere van onze commissie is dat we een natie in wording zijn. Elke natie heeft een buitenlands beleid nodig. We zijn dat buitenlands beleid nog volop aan het uitbouwen. Binnen de commissie bestaat er een zekere consensus over de noodzaak daarvan.

Wat natuurlijk niet betekent dat mijn fractie het eens is met alle opties inzake het buitenlands beleid. U kent allicht een aantal punten waarover we er een andere visie op nahouden. Ik zal ze dus niet allemaal herhalen. Ik zal evenmin herhalen waarom we vrij sceptisch staan tegenover de keuze om Vlaanderen vooral te profileren via de regio's. Wel wil ik zeggen dat het een goed idee zou zijn Vlaanderen meer te profileren als een van de slechts enkele regio's in Europa met een eigen cultuur, parlement, wetgevende bevoegdheden en begroting : met andere woorden, als een entiteit die kan uitgroeien tot een volwaardige EU-lidstaat. Ik meen begrepen te hebben dat u, mijnheer de minister-president, die eerste idee ook genegen bent, hoewel ik weet dat dit laatste niet uw bedoeling is. Wij zijn alvast de idee genegen dat meer exclusief zou kunnen worden gewerkt met het beperkte aantal regio's dat aan die diverse criteria beantwoordt. Als de nieuwe lidstaten immers binnen enkele jaren ook nog eens hun regio's meebrengen, dan wordt het natuurlijk helemaal onoverzichtelijk.

De heer Van Grembergen maakte gisteren reeds een toespeling op de gevolgen van die EU-uitbreiding, die afgelopen weekend nogmaals uitvoerig in het nieuws kwam. Voor de Vlamingen is daaraan nog een ander en uniek aspect verbonden, namelijk de gevolgen voor de Vlaamse aanwezigheid in Brussel en Vlaams-Brabant van onder meer het EU-stemrecht, dat nog steeds boven onze hoofden hangt. Terzake interpelleerde ik een aantal weken geleden minister Grouwels. We hebben het er ook even over gehad tijdens de commissiebesprekingen. Toch heb ik het nare gevoel dat de Vlaamse regering zich weinig zorgen maakt over de gevolgen van die uitbreiding. Het minste wat de regering kan doen, is achterhalen, zowel bij federaal minister Flahaut, die de informatie blijkbaar angstvallig voor zich houdt, als bij de bevoegde Europese commissaris, wat het concrete gevolg van de EU-uitbreiding zal zijn voor de situatie in Brussel. Ze

Van Nieuwenhuysen

zou informatie kunnen vergaren over het aantal ambtenaren dat erbij komt, het aantal gebouwen dat bijkomend vereist zal zijn en dergelijke. Nu vaagweg stellen dat er voor de rand in een aantal bijkomende acties moet worden voorzien om de nieuwe uitbreidingen zo optimaal mogelijk op te vangen, is ons echter iets te vrijblijvend. We vrezen dat de gevolgen te drastisch zijn.

Verder wil ik aandacht vragen voor iets helemaal anders, namelijk het conflict inzake de investeringen. Terwijl de minister-president liet blijken dat de DIV op kruissnelheid zou zijn gekomen, heeft de federale regering zonet het FAFI, het Federal Agency for Foreign Investment, in de sporen gezet. Over dit laatste had u nog tijdens de begrotingsbesprekingen in de commissie gemeld dat u er niets meer van had vernomen. U sprak zelfs de hoop uit dat dit zo zou blijven. Dat is echter ondertussen een illusie gebleken.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Van Nieuwenhuysen, ik kan u daarop het volgende antwoorden. Van het FAFI zoals dat oorspronkelijk was gepland, is, zoals uit de persmededeling van de federale overheid blijkt, inderdaad niets gekomen. Het is slechts een back office – ik citeer deze term letterlijk – voor de huidige, uitsluitend federale bevoegdheden inzake fiscaliteit en parafiscaliteit. Het is natuurlijk het volstreekte recht van deze overheid om terzake verbeteringen aan te brengen. Daarover kan geen discussie zijn, en dat hebben we ook nooit aangevochten. De oorspronkelijke bedoeling was echter het tot stand brengen van een coördinatiecel om, met betrekking tot de doorverwijzingen, het FAFI operationeel te laten worden. Dit plan is definitief afgevoerd, wat heel duidelijk blijkt uit de besluitvorming van de federale regering.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Dat wil ik eerst nog wel eens zien, mijnheer de minister-president. Ik weet dat het de bedoeling is om te bemiddelen tussen alle federale departementen die zich bezighouden met materies inzake het investeringsklimaat. Een en ander zal echter ook dienen als loket voor de buitenlandse investeerders. Het krijgt trouwens ook een informatie- en voorlichtingsopdracht toegemeten.

Bovendien heeft de federale regering ook nog eens beslist om in verscheidene steden een aanspreekpunt op te richten voor de promotie van buitenlandse investeringen in België. Hiervoor zullen diplomatieke agenten worden aangeworven. Hun

opdracht omvat onder andere de voortgangsbewaking van individuele investeringsdossiers, de organisatie van seminaries, de voorbereiding en begeleiding van bezoeken, enzovoort.

Ik vraag me af wat dan nog het verschil is met onze eigen investeringsprospectors. Dit lijkt me een herhaling van wat we op het vlak van de buitenlandse handel hebben meegemaakt, en ook nog altijd meemaken. Ik ben er absoluut niet zeker van dat het FAFI zich tot louter federale aspecten inzake investeringen zal beperken. Zelfs al zou het FAFI dat wel doen, dan nog zorgt de federale overheid daarmee alleen maar voor bijkomende verwarring in het buitenland, waardoor ook wij een modderfiguur slaan bij potentiële investeerders. We hopen dus dat het niet dezelfde weg opgaat als met de buitenlandse handel. De Vlaamse regering biedt wel enig verbaal weerwerk, maar eigenlijk ondergaat ze gewoon de Belgische recuperatiepogingen.

Daar moet ik dan ook nog een opbod van financiële middelen aan toevoegen. U hebt zich tevreden getoond over het feit dat de toelage voor Export Vlaanderen voor het eerst groter is dan die van de BDBH, de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel. Dat is inderdaad juist, maar die laatste is toch ook nog gestegen, zij het dan in mindere mate. Ik weet dat dit u niet gelukkig stemt. Wij verwijten u echter dat uw reactie te vrijblijvend en te weinig imponerend is. De politiek van de quasi-lege stoel in de raad van bestuur van de BDBH is echt niet voldoende.

Intussen blijft de verwarring bij de Vlaamse exporteurs en bij hun potentiële buitenlandse klanten bestaan. Voor ons is het van groot belang dat Export Vlaanderen uitgroeit tot het huis van vertrouwen voor zowel de exporteurs als de potentiële klanten. Daar is men op zeven jaar tijd vooralsnog niet in geslaagd. Ik heb er mijn twijfels over of de hervormingen die nu aan de gang zijn Export Vlaanderen zullen omvormen tot het performante instrument dat u beweert te beogen.

Ten eerste is er het feit dat een aantal belangengroepen die soortgelijke activiteiten als Export Vlaanderen ontwikkelen, deel uitmaken van de raad van bestuur. Ik verwijs bijvoorbeeld naar de onmogelijkheid voor Export Vlaanderen om zelf een Euroloket uit te baten.

Ten tweede is er de onduidelijkheid over de gratis dienstverlening. Wij verwerpen het idee dat KMO's voortaan zullen moeten betalen voor het zogenaamde maatwerk dat ze tot nu toe gratis hebben gekregen. Zo stond dat toch in de oorspronkelijke

Van Nieuwenhuysen

doelstellingen van Export Vlaanderen, toen nog Vlaamse Dienst voor Buitenlandse Handel geheten.

Ten derde herhaal ik mijn bezorgdheid over de inschakeling van plaatselijke handelssecretarissen, die dikwijls geen voeling hebben met het Vlaamse bedrijfsleven, en bovendien vooral los van de Vlaamse economische vertegenwoordigers zullen werken. Ik herinner er u ook aan dat de federale overheid destijds wegens financiële redenen – met name allerlei processen op basis van de lokale arbeidswetgeving – is teruggekomen van het concept van het werken met handelssecretarissen.

Fundamenteel is evenwel dat men opteert voor een grootsere aanpak dan tot dusver het geval is geweest. Ik denk aan het gezamenlijk terughalen van de Vlaamse economische vertegenwoordigers in een soort van happening, een opvallende toename van het aantal acties, enzovoort. De dienstverlening op maat, namelijk het zoeken naar de juiste buitenlandse markten en de juiste buitenlandse kopers voor een Vlaamse kandidaat-exporteur, waarop tot dusver de nadruk lag, wordt nu echter naar de achtergrond geschoven. In een nog later stadium zal dit misschien alleen nog maar tegen betaling worden verstrekt.

Er mag gerust wat spektakel aan te pas komen. Dat is immers goed voor de naambekendheid. Zo een aanpak vergt wel de inzet van heel wat meer personeel dan vandaag ter beschikking staat, zowel voor de verschillende kantoren van Export Vlaanderen als voor de verschillende Vlaamse economische vertegenwoordigers in het buitenland. Aangezien deze extra mankracht nu ontbreekt, kan het huidige personeel zich onvermijdelijk minder inlaten met de dossiers van de exporteurs. Dit heeft ook een weerslag op de invulling van de personeelsformatie.

Mijnheer de minister-president, u leek uit de lucht te vallen toen ik u in de commissie waarschuwde voor de toenemende malaise bij het personeel van Export Vlaanderen. U beweerde daarvan niets te hebben gemerkt tijdens uw zending in China, en dat het tegendeel waar was. Het is echter juist de verdienste van het personeel dat het zijn ongenoege niet laat blijken ten overstaan van de exporteurs. Het blijft zich concentreren op zijn werk. Ik wil u echter waarschuwen. Velen hebben het gevoel te worden beschouwd als een stelletje amateurs, die geen echt nuttig werk leveren. Het voorstel van

professor Janvier is niet van die aard om deze mensen gerust te stellen.

De toegenomen werklust ten gevolge van het ambitieuze actieprogramma leidt ertoe dat de individuele dossiers achterop lopen. De zendingen zijn zeer belangrijk, maar we vrezen dat er verkeerde prioriteiten worden gelegd. Export Vlaanderen zou wel eens de slechte weg kunnen opgaan. Het Vlaams Blok wil dit niet, want de export is uiterst belangrijk voor onze economie. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter : De heer Olivier heeft het woord.

De heer Marc Olivier (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, 1997 was voor de sector van de sociale huisvesting een wel erg belangrijk jaar. Na jaren van intensief overleg, studiewerk, akkoorden en bijna-akkoorden, kwam voor het zomerreces een nieuwe Vlaamse Wooncode tot stand. Deze basistekst, die tal van in het oog springende aspecten bevat, zal de leidraad zijn voor het woonbeleid van de toekomst.

Met de goedkeuring van dit belangrijk document is het werk evenwel ver van af. De erin vervatte opties moeten ook nog worden uitgevoerd en tastbaar gemaakt. Pas dan zal de volle betekenis van de Wooncode voldoende duidelijk worden. Voor bepaalde aspecten, zoals de sociale verhuurkantoren, is dit reeds gebeurd. Deze hebben nu een duidelijke rol en plaats gekregen. Men weet wat van hen wordt verwacht en over welke middelen ze kunnen beschikken om daaraan te beantwoorden.

Het principe dat elke actor duidelijk weet welke rol hij dient te vervullen, is bijzonder belangrijk. Dit betekent bijvoorbeeld ook dat een instelling zoals het Vlaams Woningfonds zich dient te richten naar gezinnen met meer dan één kind. De heer Cardoen zal het hierover nog hebben bij de stemming over deze aangelegenheid. De verhouding tussen de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en de door haar erkende vennootschappen is dan ook bijzonder belangrijk. Het wordt het instrument bij uitstek om deze actoren te responsabiliseren om de vooropgestelde resultaten te halen. Zullen we de vooropgestelde termijnen van de beheersovereenkomsten kunnen halen ?

Het huisvestingsbeleid blijft op koers. Het beleid dat de voorgaande jaren werd ingeluid, wordt onverdroten voortgezet. Op zich is dat natuurlijk geen geringe verdienste, maar ik zou hier toch een lans willen breken om in de toekomst meer midde-

Olivier

len in te zetten voor de huisvesting. Let wel, ik wil niet pleiten voor een of ander nieuw urgentieprogramma, maar wel voor een forse toename van de reguliere middelen. Een blijvende inspanning zal immers nodig zijn, wil men aan de grote noden die zich in de sector van de huisvesting voordoen, kunnen beantwoorden. In de commissie had ik hierover samen met een aantal collega's een amendement ingediend, dat tot doel had de niet-aangevulde middelen – 100 miljoen frank – van de Vesoc-I-enveloppe weer op te vissen. Op verzoek van de minister van Begroting heb ik dit amendement weer ingetrokken, evenwel met de belofte dat er nieuwe middelen naar huisvesting zouden gaan.

De huisvestingssector levert heel wat inspanningen voor het stedelijk beleid. Er is bijvoorbeeld het programma van 9 miljard frank voor renovatie en sanering, waarvan 1 miljard frank naar de SIF-plusgemeenten gaat. We mogen die inspanningen van de huisvestingssector verwachten : geen enkele sector is beter gewapend om op korte termijn een zichtbaar resultaat te boeken in het streven naar een hogere leefbaarheid van de stedelijke kernen. Het stoort me dan ook dat verschillende steden, die op aanzienlijke bijkomende middelen uit dit Sociaal Impulsfonds kunnen rekenen, blijkbaar niet erg op de inbreng van de sociale huisvestingsmaatschappijen gesteld zijn. In de stuurgroepen zijn de huisvestingsmaatschappijen ondervertegenwoordigd, en de maatschappijen krijgen te weinig middelen toegespeeld uit het SIF. De lokale besturen die op die manier in gebreke blijven, moeten op hun verantwoordelijkheid worden gewezen.

Een programma van 9 miljard frank zou bevredigende resultaten moeten opleveren. Het gaat hier immers om heel wat middelen die, op een efficiënte manier aangewend, het straatbeeld ingrijpend kunnen veranderen. Heeft de minister zicht op de aanwending van deze middelen?

Mijnheer de minister, ik wil van deze gelegenheid ook gebruik maken om nogmaals te wijzen op de sterke band tussen de huisvestingssector en het beleid inzake ruimtelijke ordening. De sector van de sociale huisvesting legt stelselmatig de nadruk op het belang van inbreiding, van het aansluiten van nieuwe projecten op de bestaande bebouwing. Daarmee wordt de open ruimte gespaard en het buurtleven bevorderd. Het verwondert me dan ook ten zeerste dat voor de particuliere verkavelaars niet dezelfde normen worden gehanteerd. Voor hen is het zeer gemakkelijk woonuitbreidingsge-

bieden aan te snijden, wat haaks staat op een inbreidingsbeleid. Zal de regering hier orde op zaken stellen ?

Van de mij resterende tijd zou ik gebruik willen maken om nog even stil te blijven staan bij de verzekering tegen inkomensverlies, die voor volgend jaar wordt aangekondigd. Ik reken erop dat deze belangrijke maatregel tijdig van kracht zal worden. De minister heeft in de commissie een toezegging in die zin gedaan.

Tot slot nog een woord over de sociale mix in de huisvestingsprojecten. Daarbij dient er niet alleen over gewaakt dat mensen met een verschillende achtergrond door elkaar kunnen wonen, maar ook dat er een mengeling komt van koop- en huurwoningen en dat de mogelijkheid bestaat tot het optrekken van huurwoningen in projecten waar voor de rest sociale kavels te koop worden aangeboden. Het realiseren van zo een sociale mix is zeker geen eenvoudige opdracht. Als verschillende bevolkingsgroepen door elkaar wonen en contacten met elkaar hebben, zullen ze elkaar misschien ook beter leren waarderen en kunnen een aantal vooroordelen uit de wereld worden geholpen. Zo krijgt onze samenleving een nieuw gezicht. *(Applaus bij de CVP en de VU)*

De voorzitter : De heer Swennen heeft het woord.

De heer Guy Swennen *(Op de tribune)* : Mijnheer de voorzitter, leden van de regering, waarde collega's, ik heb tijdens de algemene besprekingen in de commissie en in de plenaire zittingen al herhaaldelijk onze onrust verwoord over de toenemende trend van wat ik containerdecreten noem in de beleidsdomeinen welzijn en gezondheid. Ik heb het dan uiteraard over een lege container. Wat bedoel ik hiermee ? In het parlement krijgen we ontwerpen van decreet voorgeschoteld die mooie definities, begrippen, doelstellingen en een vleugje organisatiekader bevatten. Op zich hebben we daar niets op tegen. Dat wordt echter gecombineerd met een waslijst van artikelen die de substantiële invulling toevertrouwen aan het creatieve universum van de uitvoeringsbesluiten.

Die techniek is uit parlementair oogpunt wel betreurenswaardig, maar nog geen echte ramp, ware het niet dat wij ons hoe langer hoe meer de vraag stellen of het abstracte kader dat we goedkeuren, ook wel wordt toegepast in het reële beleid, dat men het uitvoerende invulbeleid kan noemen.

Swennen

Ik wil twee voorbeelden geven uit de sector van het gezondheidsbeleid. We blijven ons vragen stellen bij de toepassing van het kwaliteitsdecreet. Wordt het kwaliteitsbeleid dat door de minister wordt vooropgesteld, ook gerealiseerd binnen de voorzieningen? Zijn de bijkomende administratieve verplichtingen die moeten worden vervuld, realiseerbaar, zonder dat daar – desnoods tijdelijk – extra middelen tegenover staan?

Ten tweede rijst bij de werking van de gezondheidsraad de vraag of de minister deze raad effectief betreft bij haar beleid. We hebben dit vol enthousiasme goedgekeurd, maar de vraag is of het wel een goede keuze is om deze raad verder te laten functioneren als een vrijblijvend adviesorgaan. Moet niet eerder worden geopteerd voor meer bindende afspraken inzake advisering die voorafgaand aan een regeringsbeslissing moeten worden nageleefd? Ik denk bijvoorbeeld aan belangrijke dossiers als de hervorming van de preventieve gezondheidszorg of het ziekenhuisbeleid.

De reële toepassing van de zogenaamde containerdecreten is dus een eerste bezorgdheid. Er is een tweede fenomeen dat ons nog meer beangstigt: het voornemen om fundamentele hervormingen helemaal bij uitvoeringsbesluiten te regelen, zonder decreet. Ik denk aan het actuele voorstel tot oprichting van lokale gezondheidsoverlegstructuren. In wat we tot op heden vernomen hebben over dit concept van de minister, kunnen we ons grotendeels terugvinden.

We blijven echter van oordeel dat een dergelijk vergaand voorstel beter op basis van een decreet aan het parlement zou worden voorgelegd. We hebben dat al laten weten. Fundamenteel in die discussie is de vraag of de rol die aan de huisartsen is toebedeeld, door hen wel uitvoerbaar is. Even belangrijk is de vraag hoe met de knowhow van de verschillende voorzieningen uit het middenveld wordt omgegaan. In het licht van interessante beleidsopties en beleidsbrieven zou het goed zijn dat het beleid meer parlementair controleerbaar wordt.

Mijn derde zorg betreft het gebrek aan homogeniteit van het beleid binnen het kader van de bestaande Vlaamse bevoegdheid inzake gezondheid en welzijn. Die is er op het ogenblik dat we in de defederaliseringsdiscussie het argument van de homogene bevoegdheidspakketten hanteren.

Ik wil dit gebrek aan homogeniteit illustreren met twee voorbeelden. Ten eerste stelt de Vlaamse regering voor een betere werking van de thuiszorg twee invalshoeken voorop die volgens ons structureel en inhoudelijk voor problemen zullen zorgen. Er zijn terzake twee verantwoordelijke ministers, die enerzijds via een decreet en anderzijds via een besluit de thuiszorg organiseren. Hierbij is het niet duidelijk wie de afspraken moet maken over de zorg voor de patiënt.

Een tweede voorbeeld betreft het actieplan voor preventieve hulpverlening met betrekking tot kindermishandeling op kinderrechten vanuit het welzijns-, gezins- en gezondheidsbeleid. De Vlaamse regering keurde dit op 6 mei goed. Dit actieplan zal in het voorjaar worden geëvalueerd. Nu er al enkele maanden voorbij zijn, wil ik toch al mijn bezorgdheid uitdrukken over de manier waarop het dreigt te worden ingevuld.

We lezen in dit actieplan, en ik citeer: 'Uitgaande van de centrale rol die de centra voor kindermishandeling vervullen, is het van belang ook de samenwerking en taakafspraken tussen deze centra en de centra voor geestelijke gezondheidszorg, duidelijker te organiseren. Daartoe kan best gebruik worden gemaakt van bindende samenwerkingsprotocollen'. Inmiddels hebben de CGG's met minister Demeester convenants afgesloten. Hierover werd weinig of geen overleg gepleegd met de vertrouwenscentra kindermishandeling, de zogenaamde VK's. Er wordt wel op een snelle doorverwijzing gerekend.

Kind en Gezin stelde in overleg met de VK's twee nota's op: een zogenaamde algemene visietekst over kindermishandeling en een nota waarin het samenwerkingsverband met de nieuwe équipes van de CGG's wordt beschreven. Beide opstellers – en ik richt me tot de twee bevoegde ministers – vonden het zeer belangrijk dat het ministerie van zowel minister Martens als dat van minister Demeester, beide nota's zouden kunnen onderschrijven zodat er op basis daarvan een gemeenschappelijke visie en aanpak van kindermishandeling zou worden uitgebouwd. Er zijn herhaaldelijk vragen over gesteld.

Minister Luc Martens: Ik kan u meedelen, mijnheer Swennen, dat er geen meningsverschil bestaat tussen minister Demeester en mezelf omtrent deze visietekst. Hij wordt door ons beiden onderschreven. Dat betekent dat we in de concrete invulling van het actieplan niet alleen pragmatisch te werk gaan, maar ook vanuit een zelfde basisvisie ten aanzien van de problematiek proberen te werken.

De heer Guy Swennen : U kunt toch niet ontkennen dat mevrouw Lindekens, die deze materie volgt, er herhaaldelijk vragen over heeft gesteld en interpellaties heeft gehouden. De afronding van de coherentie van uitvoering is nog niet geschied, laat staan dat men achter een globale visietekst kan staan.

Minister Luc Martens : Als u de maatregelen van de respectieve ministers toetst aan het actieplan en omgekeerd, zult u wel de nodige coherentie aantreffen, zeker wat dit betreft. Als u het bovendien toetst aan hetgeen federaal wordt voorbereid, zult u ook een duidelijke samenhang vaststellen. Ik ben graag bereid om met u deze teksten naast elkaar te leggen.

De voorzitter : Mevrouw Avontroodt heeft het woord.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Mijnheer de voorzitter, ik deel de zorg van de heer Swennen. Deze is in de commissie reeds veelvuldig aan bod gekomen. Bij het afsluiten van de convenants is de visietekst niet betrokken.

De heer Guy Swennen : Er zijn blijkbaar meer leden in het parlement die deze bezorgdheid delen. We zullen verder waakzaam blijven om de zo nodige homogeniteit te verkrijgen.

Ik wil eindigen met een laatste bekommernis, maar eerst heb ik nog een kort interludium. Ik wil minister Demeester figuurlijk een rood roosje aanbieden. Ik had dat gisteren willen doen, want dan was het het feest van de heilige Wivina. Op 13 maart legde ik een voorstel van decreet neer ter erkenning en subsidiëring van wijkgezondheidscentra. Ik heb daar tot vandaag weinig reactie op gekregen, maar heb in de beleidsbrief wel mogen vernemen van mevrouw de minister dat zij via het VIPA één of meer – hoeveel is me nog niet duidelijk – wijkgezondheidscentra zal subsidiëren. Dit is een eerste stap in de goede richting die ons dan ook bijzonder verheugt. Het doet ons plezier voor één keer uw inspiratiebron geweest te zijn. Doe zo verder.

Ik wil eindigen met de nieuwe wittewoedegolf die de kop opsteekt. De SP pleit in dit verband voor een Vlaams meerjarenplan voor werkgelegenheid in de social-profitsector. Via de Vesoc-akkoorden en ook in de begroting 1998 werd in bijkomende budgetten voorzien voor werkgelegenheid in de sector. Wil men aan de terechte eisen van de werknemers uit de social-profitsector tegemoetkomen, dan moeten de inspanningen van de Vlaamse over-

heid – in 1998 dus 900 miljoen frank extra – in de volgende jaren worden voortgezet.

Dit dient te gebeuren binnen het kader van een meerjarenplan waarin duidelijk wordt omschreven hoeveel banen met hoeveel middelen zullen worden gecreëerd en op welke sectoren dit prioritair betrekking zal hebben. Bijkomende inspanningen inzake opleiding en vorming zijn noodzakelijk voor het personeel, maar ook voor werklozen met het oog op bijkomende aanwervingen. Laaggeschoolden moeten zo meer kansen krijgen in deze sector.

We vragen dan ook aan alle ministers om snel het overleg met elkaar te starten, met alle bevoegde instanties en met de sociale partners uit deze sector om zo een aanslepende witte woede te voorkomen. (*Applaus bij de SP*)

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, ik wil nu alvast antwoorden op het eerste deel van de uiteenzetting van de heer Swennen omdat dit in mijn algemene antwoord niet is opgenomen.

Ik wil de heer Swennen ook danken voor het toegeworpen roosje. Als ik de kleur zelf mag kiezen, dan opteer ik voor een diep oranje tint.

De voorzitter : Rood is nochtans de kleur van de liefde.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer Swennen, wat het volksgezondheidsbeleid betreft, hebben we al dikwijls de gelegenheid gehad elkaar – weliswaar in gedachten – te bevruchten naar aanleiding van de talrijke discussies in commissies en dergelijke.

Wat het containerdecreet betreft – u bedoelt natuurlijk kaderdecreet, maar misschien dekt containerdecreet een nog veel grotere lading -, vind ik het wel uitdagend om daar één containerdecreet op het vlak van de volksgezondheid van te maken met de bedoeling daarin na 1999 een gedefedereerde gezondheidszorg op te vangen. De grote moeilijkheid nu is dat we met onze visie op gezondheidszorg mijlenver verwijderd zijn van wat zich in Wallonië ontwikkelt. Dit betekent natuurlijk dat we vandaag, in het kader van onze visie op de gezondheidszorg, een totaal andere weg moeten bewandelen, goed wetend dat op dit ogenblik 98 percent van dit gezondheidsbeleid eigenlijk in federale handen ligt.

Zelfs inzake preventieve gezondheidszorg – nochtans onze eigen bevoegdheid – stellen we veelal vast te worden voorbijgeschoten door de federale

Demeester-De Meyer

overheid. Zolang we de middelen voor deze gezondheidszorg – en het gaat hier uiteindelijk om 450 miljard frank waartegenover op Vlaams niveau een schamele 2 miljard frank staat – vanuit het Riziv toegeschoven krijgen, moeten we beseffen dat we noch bij decreten, noch bij besluiten een efficiënt beleid kunnen uitbouwen.

Mijnheer Swennen, onze uitdaging bestaat erin een containerdecreet te maken waarin we de gezondheidszorg van de toekomst gestalte geven. Een container is immers veel groter dan een kader. In die context zijn ook de conceptnota's gesitueerd die ik heb neergelegd nadat de opeenvolgende beleidsbrieven waren bekendgemaakt. Ik hoop dat we de gelegenheid zullen krijgen om hierover intens van gedachten te wisselen.

Mijnheer de voorzitter, de andere ministers zullen het wel met me eens zijn dat in het Vlaams Parlement opvallend veel wordt gediscussieerd over de decreten en besluiten. Steeds vaker worden het decreet en het besluit samen besproken. Het is de regel dat besluiten aan de commissies worden voorgelegd voor ze kunnen worden goedgekeurd. Mijnheer de voorzitter, ik richt me in het bijzonder tot u. Een fundamenteel debat over de scheiding der machten, in het bijzonder van de wetgevende en de uitvoerende macht, moet mogelijk zijn. Als parlement en regering een gezamenlijke visie ontwikkelen, is het dan wel nodig dat elk besluit nogmaals in een commissie wordt besproken? Dit is een open vraag, die ik niet tot het gebied van de gezondheidszorg beperk. De scheiding tussen de drie machten vervaagt steeds meer en we dreigen in elkaars vaarwater terecht komen. Dit zal de debatten zeker niet gemakkelijker maken.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, uit de woorden van de heer Swennen begrijp ik dat hij niet tegen kaderdecreten gekant is, maar de minister heeft hem verkeerd geïnterpreteerd. Volgens mij stelde de heer Swennen dat de principes en krachtlijnen van het kaderdecreet niet worden gevolgd in de uitvoeringsbesluiten. Hij is slechts voorstander van kaderdecreten als dit wel gebeurt.

De voorzitter : Mevrouw Avontroodt heeft het woord.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Mevrouw de minister, in het debat dat hier wordt gevoerd, wor-

den de rollen omgekeerd. Geen enkel parlementslid is tegen de herstructurering van de algemene en de preventieve gezondheidszorg. Het systeem dat u nu voorstelt, houdt echter een fundamentele herstructurering in waarbij u louter op basis van besluiten het hele veld wilt herinrichten. Het is niet echt relevant dat daar krijtlijnen tegenover worden geplaatst. Welke de waarde van deze krijtlijnen mag zijn, laat ik hier nog in het midden. De normale democratische procedure verloopt toch als volgt : eerst een decreet en daarna een uitvoeringsbesluit? Over de inhoud van de besluiten zitten we daarom niet op een verschillende golflengte, maar het omdraaien van de rollen schept valse verwachtingen in de sector en heeft een versterking van het democratisch deficit tot gevolg.

De voorzitter : De heer Swennen heeft het woord.

De heer Guy Swennen : Mevrouw de minister, ik ben bereid om door te gaan met het proces van wederzijdse bevruchting. Ik moet u er echter op wijzen dat er enige begripsverwarring bestaat. Met een containerontwerp bedoel ik iets anders dan u. Ik heb niets tegen kaderdecreten. In bepaalde sectoren is het noodzakelijk om ermee te werken. De krijtlijnen van de kaders worden echter steeds vager. Het wordt bijna een 'raad je plaatje' om te weten te komen wat ze precies inhouden. Ik geef u het voorbeeld van het laatste decreet op het algemeen welzijnswerk, dat tot de bevoegdheden van minister Martens behoort. In dit decreet komt een hele reeks artikelen met daarin een resem mooie definities voor, maar daarna volgt een lange lijst artikelen die naar uitvoeringsbesluiten verwijzen. De slagkracht van het parlement wordt hierdoor van in het begin erg beperkt.

Ten tweede heeft de heer Denys een terechte opmerking gemaakt. Ook ik constateer dat de toon van de uitvoeringsbesluiten niet overeenstemt met het abstract uitgangspunt van de decreten.

In verband met het misverstand over het begrip containerdecreet, bedoelt u, mevrouw de minister, dat u een grote container wenst te vullen met nieuwe bevoegdheden. Ik kan het hiermee slechts gedeeltelijk eens zijn. Deze discussie hoort echter thuis in de commissie voor Staatshervorming. Ik bedoel met een container alleszins iets heel anders. (*Applaus bij de SP en AGALEV*)

De voorzitter : De minister heeft zich in deze discussie ook tot mij gericht. Uiteraard bepaalt het parlement samen met de regering een visie. Daaruit worden decreten afgeleid. Uitvoeringsbesluiten

Voorzitter

kunnen geen decreten vervangen, maar liggen in de lijn van de decreten. Als aan die twee voorwaarden is voldaan, is het niet nodig om uitvoeringsbesluiten vooraf ter goedkeuring voor te leggen aan het parlement.

Verder heb ik geen probleem met kaderdecreten. In 1992 heb ik daar gedurende maanden een pleidooi voor gehouden.

De heer André Denys : U hebt het over kaderdecreten in een andere zin dan de federale premier. Hij heeft het natuurlijk over volmachten.

De voorzitter : Herlees de teksten uit 1992.

De heer Verougstraete heeft het woord.

De heer Christian Verougstraete (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, leden van de regering, collega's, in het kader van het huidige begrotingsdebat zal ik het namens het Vlaams Blok hebben over binnenlandse aangelegenheden, huisvestingsbeleid en stedelijk beleid.

Om een coherent Vlaams beleid te kunnen voeren, moet men uiteraard kunnen steunen op homogene bevoegdheidspakketten. Alhoewel het Sint-Michielsakkoord van 1993 hierin voorziet, werden tot op heden door de federale overheid nog geen initiatieven genomen. Dat legt een hypotheek op een efficiënt en autonoom Vlaams binnenlands beleid.

Positief is dat op initiatief van minister Peeters een beleidsondersteunend onderzoeksproject is opgestart met het doel een interdisciplinaire groep wetenschappers te laten werken aan een proeve van Vlaams gemeentedecreet. Dat zal ertoe bijdragen dat Vlaanderen klaarstaat wanneer de regionalisering van de nieuwe gemeentewet effectief wordt gerealiseerd.

Inzake toepassing van de taalwetgeving en specifiek de beperkende interpretatie van de faciliteitenregeling, stel ik vast dat de minister tot het besluit is gekomen dat de taalfaciliteiten voor Franstaligen zeer nefast zijn voor Vlaanderen. Hij, zijn partij en andere partijen, waaronder de Volksunie, hebben die nota bene enige jaren geleden helpen betonnen. Toegegeven, de stelling dat de faciliteiten voor Franstaligen een niet-repetitief karakter hebben en dat ze dus telkens weer moeten worden aangevraagd, is niet nieuw.

Het Vlaams Blok heeft er in het verleden herhaaldelijk op gewezen dat de Vlaamse regering niet alleen de mogelijkheid maar ook de plicht heeft om voor elk afzonderlijk document of formulier de specifieke vraag van Franstalige inwoners op een Franse vertaling af te wachten, alvorens deze af te leveren.

Het is duidelijk dat het Vlaams Blok de faciliteiten wil afschaffen. In afwachting daarvan hebben we altijd al gepleit voor een minimale interpretatie en toepassing van dit voor Vlaanderen onzalig stelsel.

Twee zaken zijn inzake de beperkende interpretatie van de faciliteitenregeling vreemd. Ten eerste heeft de Vlaamse regering de afgelopen jaren herhaaldelijk te verstaan gegeven dat de faciliteiten niet-repetitief waren. Men deed alsof er geen automatisme was. Juist het tegendeel was tot voor kort het geval en men heeft ons dus voorgelogen. Ten tweede zegt men nu de bestaande wetgeving toch correct te zullen interpreteren. Dat zou wel eens de capitulatie moeten verbergen van de Vlaamse regering inzake de voorwaarden die ze – op vraag van het Vlaams Parlement – stelt aan het stemrecht voor Europese vreemdelingen. Ik hoop dat ik ongelijk heb en de Vlaamse regering terzake het been stijf houdt.

Het rapport, neergelegd door de Commissie Bestuurlijke Organisatie begin dit jaar, is een belangrijk werkdocument, dat de basis zal zijn van een uitgebreide parlementaire discussie volgend jaar.

Zoals ik in het begin heb aangehaald, stelt zich ook hier het probleem van de niet-homogene bevoegdheidspakketten. De problemen inzake bestuurskracht, die voornamelijk opduiken in de kleinere gemeenten, verdienen bijzondere aandacht. Een herziening van de taakstelling en nieuwe samenwerkingsmodellen dienen zich aan om het hoofd te kunnen bieden aan de vele nieuwe vereisten van de moderne maatschappij waarin we thans leven.

Tevens positief is het feit dat zal worden gewerkt aan een volwaardig statuut voor de lokale mandataris, de vorming van deze mandatarissen en de ondersteuning van de gemeenteraadsfracties.

Het Vlaams Blok is van oordeel dat het in de begroting ingeschreven budget voor huisvesting te beperkt is, gelet op de dringende noden terzake. Eveneens worden de beschikbare gelden teveel gespreid, beter zou zijn deze in te zetten waar de noden het hoogst zijn. Immers, er doen zich teveel

Verougstraete

regionale verschillen voor in het bestaande woningpatrimonium.

Op meerdere plaatsen is er een overaanbod van te koop gestelde of te huur gestelde woningen en op andere plaatsen een wezenlijk tekort. We herhalen onze vraag om bijzondere aandacht voor het verbeteren van de kwaliteit van de woningen door een verhoging van de premies voor verbeteringswerken. Naast het stimuleren van verbouwingswerken, dient ook de nieuwbouw te worden aangemoedigd. Het voorstel van invoering van een verzekering tegen inkomensverlies is dan ook een goede maatregel om de privé-bouwsector te stimuleren, gezien hierdoor de ontlener wordt beschermd tegen de gevolgen van een onvrijwillig inkomensverlies.

De heffing op leegstand is een degelijk instrument om te komen tot verbetering van de woonkwaliteit. Deze heffing moet echter worden bijgestuurd voor de ongewilde leegstand. Immers, door de goedkope leningen kopen de mensen vlugger een woning dan er een te huren, zodat op meerdere plaatsen een overaanbod ontstaat van te huur gestelde woningen en appartementen. Daardoor is het begrijpelijk dat eigendommen buiten de wil van de eigenaar om gedurende lange tijd leeg staan. In dit laatste geval is er dan ook geen reden om een leegstandbelasting te heffen.

Het Woningfonds werd opgericht om grote gezinnen te helpen een gezinswoning in eigendom te verwerven of in huur te nemen en hen daarbij financieel te steunen en sociaal te begeleiden. Vanuit demografisch oogpunt zijn grote gezinnen vandaag gezinnen met minstens twee kinderen ten laste. Als gezinspartij ondersteunen we de verdere uitbreiding van het Woningfondsgedachtegoed naar jonge gezinnen met twee kinderen ten laste. In het kader van het stedelijk beleid wordt dit nu reeds uitgevoerd in de zogenaamde tien kernsteden in het Vlaams Gewest. Wij pleiten echter voor de uitbreiding van dit principe over heel Vlaanderen naar gezinnen met twee kinderen ten laste zowel in landelijke en stedelijke woongebieden.

Het voornemen om het Vlaams Woningfonds op te leggen om in Antwerpen, Gent en Mechelen eveneens leningen toe te kennen aan gezinnen met één kind ten laste is voor het Vlaams Blok onaanvaardbaar, omdat hierdoor de eigenheid en de specificiteit van het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen wordt ondermijnd.

Het stedelijk beleid is voor de Vlaamse regering een belangrijke prioriteit die stoelt op twee pijlers: het Sociaal Impulsfonds en de uitwerking van een inclusief stedelijk beleid. Het Vlaams Blok heeft steeds kritiek geuit en blijft zware kritiek uiten op het gevoerde stedelijk beleid. Bij de bespreking in de commissie bleek dat verscheidene commissieleden tot het besluit zijn gekomen dat dit beleid te weinig vooruitgang boekt.

Ingevolge de spreiding van de middelen evolueert de wijkontwikkeling veel trager dan verwacht. Op dit ogenblik zijn de resultaten te weinig zichtbaar voor de bevolking. Teveel organisaties zijn op hetzelfde ogenblik bezig met teveel projecten, bepaalde buurten worden gewurgd door lang aanslepende renovatie- en infrastructuurwerken. Het vernieuwen van de stadskern zelf, het heraanleggen van straten en pleinen, zijn uiteraard goede maatregelen, maar zullen de werkelijke stads- en samenlevingsproblemen niet oplossen.

De problemen waar de steden vandaag mee kampen, zijn veroorzaakt door een gebrek aan beleid in het verleden. Ze werden veroorzaakt door het noodlottige fenomeen van het aantrekken van niet-Europese vreemdelingen naar stadswijken, die uiteindelijk gettowijken geworden zijn met alle nefaste gevolgen vandien. Ze worden in de hand gewerkt door een hoge graad van criminaliteit en door de hoge werkloosheid, waardoor meer en meer mensen in de armoede zijn terechtgekomen.

Van een echt geïntegreerd stedelijk beleid is tot nog toe geen sprake. Er wordt te weinig rekening gehouden met de noodzakelijke economische impulsen om werkgelegenheid te scheppen en te weinig hard opgetreden tegen de criminaliteit. Daarom wil het Vlaams Blok een duidelijke heroveringsstrategie voeren om onze wijken terug te geven aan de eigenlijke bewoners.

Om dit te verwezenlijken, dient men de gettovorming tegen te gaan door huisvestingspremies te geven aan jonge Vlaamse gezinnen die zich willen vestigen in wijken met grote vreemdelingenconcentraties.

De recente onlusten in Anderlecht, Schaarbeek en Lokeren tussen migrantenjongeren en de ordediensten, bewijzen maar al te zeer dat het stedelijk beleid – dat onder andere gericht is op integratie van migranten – duidelijk is mislukt, en dat de honderden miljoenen die hieraan werden besteed en in de toekomst nog zullen worden uitgegeven, zuiver weggesmeten geld is.

Verougstraete

Sommigen willen deze problemen minimaliseren, maar de realiteit is anders. Elke dag zijn er tafere-len van jongerengeweld en het dealen van drugs, waarbij het aandeel van vreemdelingen zeer groot is. In vele scholen in de grootsteden zit een erg heterogeen publiek. De concentratie van ontwor-telde jongeren die heen en weer worden geslingerd tussen verschillende culturen, is ronduit explosief. Niet toevallig heeft de aanranding op een lerares in een Anderlechtse school – de gemeente van de recente rassenrellen – heel wat mensen geschokt. Deze aanrandingen en pesterijen zijn alledaagse kost.

Het Vlaams Blok meent dan ook dat er dringend nood is aan een beleid dat de juiste accenten legt. Het Vlaams Blok wil de steden opnieuw veranke-ren in onze samenleving en in onze volksgemeen-schap. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter : De heer Van der Poorten heeft het woord.

De heer Mark Van der Poorten (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, leden van de regering, geachte collega's, ik beperk me ertoe enkele klem-tonen te leggen inzake binnenlandse aangelegen-heden en stedelijk beleid.

Waar voorheen de precaire financiële situatie van de gemeenten als een primordiaal aandachtspunt werd beschouwd, blijkt nu voor veel gemeenten het voornaamste probleem op een ander vlak te liggen : de overvloed aan en afwenteling van taken, de planningsverrichtingen, de overregulering en de regeldrift. Deze toenemende fenomenen worden zowel op het terrein als in commissie vastgesteld. Ze vertroebelen de relatie tussen de lokale bestu-ren en de overheid, en versmachten de efficiëntie en werking van de plaatselijke besturen. Dit alles gaat de bestuurskracht van de gemeenten ver te boven. Voor veel mandatarissen wordt dit van het goede teveel.

De financiële situatie is de laatste jaren gunstig geëvolueerd. We kunnen zeggen dat de stelselmati-ge verhoging van het investerings- en gemeente-fonds, en ook de recente Dexia-operaties die voor de schuldafbouw hebben gezorgd, daaraan een grote verdienste hebben. De wezenlijke inspannin-gen van de besturen om de tering naar de nering te zetten, hebben daar ook ruimschoots toe bijgedra-gen. Dit is echter geen evidentie, voornamelijk als men op lokaal vlak bijna maandelijks wordt gecon-fronteerd met bijkomende taken die door de

Vlaamse én federale overheid worden opgelegd. De toevloed aan bijkomende taken is eigenlijk niet te schatten : men dient overlegstructuren op te zet-ten, inventarisatiewerk te leveren, planningsver-richten te vervullen, adviezen te vragen. Dit is niet meer doenbaar. Zelfs met professionele beleids-voerders wordt dit een moeilijke zaak.

Ook de geringe coördinatie en de stroom aan adviezen van de verschillende beleidsinstanties en sectoren die inzake gemeentelijke dossiers of materies moeten worden ingeroepen en verleend, leiden er toe dat er moedeloosheid optreedt en dat een grotere discrepantie ontstaat tussen de duiding en de voorstelling van de politieke- en beleidsvra-gen en hun ware, complexe draagwijdte. Die discre-pantie ontstaat tussen wat beleidsmatig wordt opgelegd en verwacht van het lokaal niveau-, en de effectiviteit naar oplossingen toe die de burger op korte termijn verwacht.

Ik wil even aan de bel trekken en de noodzaak aantonen om de relatie met de lokale besturen vanuit het Vlaams Parlement op een andere leest te schoeien. Men moet de gemeenten niet langer als ondergeschikt of als een verlengstuk beschou-wen, maar wel als volwaardige partners met eigen verantwoordelijkheden en sturingscapaciteiten. Hierover wordt nu een alternatief aangereikt. Het gaat om het zogenaamde pact met de gemeenten. De vraag is dan wel hoe zo een pact er moet uit-zien. Moet dat worden opgevat als een nieuw soort convenant ? Of wordt het een soort van bestuurs-akkoord ? In de verdere discussie zal men dit moe-ten ophelderen. Maar ik wil toch wel signaleren dat in dat verband tijdens een congres van de VVSG interessante voorstellen zijn geformuleerd.

Persoonlijk ben ik van oordeel dat het nuttig en wenselijk is om tot een afsprakenregeling te komen tussen het gewestelijke en het federale bestuursni-veau enerzijds, en het gemeentelijk bestuursniveau als geheel anderzijds. Mijns inziens dient op een duidelijke wijze gesteld te worden dat de lokale besturen gedecentraliseerde besturen zijn, met eigen verantwoordelijkheden en beslissingsbe-voegdheden. Het zijn geen uitvoerende instrumen-ten op zich.

Tevens dient gesteld worden dat bijkomende taken niet kunnen worden opgelegd als daar ook niet de nodige middelen tegenover worden geplaatst. En ten derde : de regelgeving dient de lokale besturen de nodige ruimte te laten om zelf tot de invulling ervan te komen volgens de eigen specifieke noden. Daarmee wil ik het verband leggen met de notie "maatwerk" die in het CBO-rapport werd geïntro-

Van der Poorten

duceerd. Het debat hierover moet vrij spoedig worden gevoerd. Want de nood aan zo een pact wordt algemeen erkend. Ik zou de regering willen vragen om daar bij prioriteit werk van te maken.

Een thema zoals het pact brengt ons bij een ander punt : dat van het statuut van de lokale mandatarissen. Het is de verdienste van minister Peeters dat hij de discussie daarover heeft aangezwengeld. De uitoefening van een lokaal uitvoerend mandaat – als burgemeester, schepen of OCMW-voorzitter – is sterk veranderd, mede door het uitgebreider takenpakket, door het uitgebreider overleg dat op lokaal niveau moet worden georganiseerd, en door de toegenomen communicatieve aspecten die vandaag aan die ambten zijn verbonden. De uitoefening van die mandaten kan niet zomaar een vrijetijdsbesteding zijn.

Maar het is zeer de vraag of de professionalisering ervan moet leiden tot een voltijdse tijdsbesteding ; tot een volwaardig beroep. De toestand is dikwijls verschillend van plaats tot plaats. Vooraf moet worden uitgeklaard welke rol en welke taken de plaatselijke besturen in de toekomst zullen toebedeeld krijgen. Ook moet worden bepaald wat we van de mandatarissen verwachten, en of we het aantal mandatarissen gelijk houden dan wel verminderen. De eerste mogelijkheid is verdedigbaar vanuit het democratische principe van de spreiding van de macht en van de grotere deelname aan het bestuursproces. De tweede optie vanuit de zorg voor een grotere efficiëntie.

Die discussie zullen we niet uit de weg kunnen gaan. Maar voor het zover is, zal er eerst nog heel wat studie- en denkwerk moeten gebeuren. In elk geval verdedigt onze fractie een versterking van de bestuurskracht van het lokale bestuursniveau, maar ook een betere kwaliteit van de lokale dienstverlening.

Degenen die op lokaal niveau nog verantwoordelijkheid willen opnemen, hebben recht op een behoorlijk statuut. Ze hebben ook recht op ruime vormingskansen. Daarnaast moeten de lokale besturen en hun mandatarissen kunnen beschikken over voldoende gekwalificeerd personeel. Dat laatste is een onontbeerlijke voorwaarde voor het waarborgen van een efficiënt bestuur. Ik heb dat reeds herhaaldelijk beklemtoond en durf nogmaals te pleiten voor een ruime eigen invulling volgens de specifieke noden van de lokale besturen zelf.

Ik verwijs ook naar de moeilijkheden bij de invoering van het sectoraal akkoord van 1993. Daarover werd overigens onlangs een resolutie ingediend. Eén van de voornaamste oorzaken is wellicht dat de onderhandelingen over dat akkoord niet werden bevolkt door degenen die het moeten uitvoeren. Ik verwijs bijvoorbeeld naar de maatregelen die zijn voorgesteld in het sectoraal akkoord 1995-1996 over loopbaanonderbreking. Als algemene maatregel is dat te verdedigen. Maar voor kleine en middelgrote gemeenten is het niet altijd voor elke functie goed toepasbaar. Zoiets leidt niet altijd tot een verbetering van de dienstverlening. Want het feit dat de vervangers uitkeringsgerechtigde (langdurig) werklozen dienen te zijn, biedt op dat vlak niet altijd voldoende garanties. Is het dan niet logisch dat de directe werkgever, en ik heb het dan over gemeenten die op heden al vlug 100 tot 200 mensen tewerkstellen, rechtstreeks onderhandelt met de vertegenwoordigers van zijn eigen personeel ? Dit blijkt vooralsnog niet mogelijk in de sector van de lokale besturen.

Over het stedelijk beleid zou ik twee opmerkingen willen formuleren. De eerste betreft de heffing op leegstand en verkrotting die blijkbaar haar effect niet mist. Toch denk ik dat de bevolking meer moet worden gesensibiliseerd. Men mag niet louter hopen op een tweede aanslag als repressieve maatregel. Vele besturen stellen zich omtrent die heffing ook tal van vragen. Ondanks hun medewerking, zien ze de opbrengst dikwijls naar andere steden vloeien. De stimulans om mee te werken aan een vrij repressieve maatregel waarbij men zelf geen baat heeft, werkt niet motiverend. Integendeel, dit werkt eerder de demotivatie in de hand. Daarom moet men de mogelijkheden onderzoeken om die middelen opnieuw in te zetten in de eigen gemeente voor bijvoorbeeld herwaarderingsprojecten.

Het tweede probleem is veel crucialer. Er zijn namelijk een aantal steden die wel van de opbrengst genieten, terwijl ze zelf blijkbaar niet gehaast zijn om op hun eigen grondgebied de nodige werkzaamheden te verrichten om leegstand en verkrotting te belasten. Dit roept bij de overige besturen die wel consequent meewerken aan het heffingssysteem, terecht vragen op. Men zou dan ook op zijn minst de nalatige steden aan hun verplichting moeten herinneren. Immers, wie zelf geen inspanning doet, moet en kan niet rekenen op de solidariteit van de anderen.

Mijn tweede opmerking over het stedelijk beleid betreft het succes dat een stedelijk beleid maar kan hebben wanneer door alle andere beleidssectoren serieuze inspanningen worden geleverd. Een pro-

Van der Poorten

blematiek die vele oorzaken kent, kan niet alleen vanuit het bevoegdheidsdomein van één minister worden aangepakt. Wanneer men snel resultaten wil zien op het terrein zelf, dan moet het vooropgestelde inclusief beleid een veel sterkere impuls krijgen. Ik wil er dan ook toe oproepen hieraan meer aandacht te schenken. Wanneer ik zonet bij mevrouw Lindekens enige frustratie meende te bespeuren, omdat ze in haar korte parlementaire loopbaan na hard werken weinig voortschrijdend resultaat merkt in de sector Cultuur, dan moge het haar een troost wezen dat we in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden voortdurend worden geblokkeerd en voor een aantal beleidsaspecten nauwelijks een vooruitgang kunnen maken, omdat de wetgeving federaal verankerd is. We pleiten dan ook in het bijzonder voor de regionalisering van de basiswetgeving voor de gemeenten en provincies. (*Applaus bij de CVP*)

MOTIE VAN ORDE**Opheldering over de stand van zaken vragen**

De voorzitter : Dames en heren, met toepassing van artikel 44 van ons Reglement heeft de heer Denys bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, we hebben in het Uitgebreid Bureau gepleit voor de groepering van de sprekers. Ik heb deze opmerking vanmorgen ook al gemaakt. Wanneer dan toch een andere beslissing wordt genomen, vind ik toch dat de betrokken minister hier aanwezig moet zijn. De heer Van der Poorten heeft zijn uiteenzetting gegeven in afwezigheid van de minister. Wanneer men kiest voor groepering, hoeft de volledige regeringsploeg niet aanwezig te zijn. Wanneer men daar niet voor kiest, vind ik dat de voltallige regering aanwezig moet zijn.

De voorzitter : We hebben aan de regering gevraagd om zo talrijk mogelijk aanwezig te zijn. Uit de cijfers die ik gisteren en vandaag heb bijgehouden, blijkt dat de regering een zeer hoog aanwezigheidspercentage haalt.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, het gaat hier niet over de kwantiteit. Wanneer evenwel

een collega een uiteenzetting houdt over een bepaald thema, dan verwacht men van de bevoegde minister replek te krijgen, of op zijn minst aandacht. Door deze manier van werken wordt het debat volgens mij gehandicapt.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, ik heb heel aandachtig naar de heer Van der Poorten geluisterd. Ik weet toevallig dat minister Peeters daarnet dringend is weggeroepen. Ik sta volledig achter hetgeen de heer Van der Poorten heeft gezegd en zal een groot deel herhalen zo nodig. Hopelijk geeft minister Peeters daarna antwoord op onze vragen.

Mijnheer de voorzitter, we zouden het eens moeten hebben over de manier waarop de begroting wordt benaderd en de debatten gevoerd. Die discussie zal waarschijnlijk door de leden van het Uitgebreid Bureau moeten worden gevoerd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

ONTWERP VAN DECREET houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998

- 13 (1997-1998) – Nr. 1 : Toelichtingen
- 14 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 4 : Ontwerp van decreet
- 17 (1997-1998) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof

ONTWERP VAN DECREET houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998

- 13 (1997-1998) – Nr. 1 : Toelichtingen
- 15 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 22 : Ontwerp van decreet
- 17 (1997-1998) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof

ONTWERP VAN DECREET houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1998

- 788 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 15

Algemene bespreking (Voortzetting)

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de voortzetting van de algemene bespreking van het ontwerp van decreet houdende de middelenbegro-

Voorzitter

ting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998, het ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998 en het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1998.

De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé (*Op de tribune*): Mijnheer de voorzitter, ministers, collega's, ik wil me in deze beknopte uiteenzetting toespitsen op de problematiek van openbare werken, mobiliteit en ruimtelijke ordening, waarvan ik een aantal specifieke deelthema's wil aankaarten. De heer Swennen verwees daarnet naar een rode roos. Ik geef geen rode roos weg. Door mijn betoog loopt wel een rode draad, namelijk die van de druppel op de hete plaat. In de begroting is er immers voor alle beleidssectoren een structureel tekort aan middelen. De heer Coens zal straks bij de toelichting van onze motie tot aanbeveling bijzondere aandacht vragen voor het onderhoud van de infrastructuur.

Binnen het deel over de ruimtelijke ordening heb ik al meermaals gewezen op de noodzaak van begeleidende maatregelen voor het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Dat is trouwens ook een standpunt van het Vlaams Parlement. Mijnheer de minister, ik stel vast dat we hiervan te weinig terugvinden in de begroting voor 1998.

Er zijn bijvoorbeeld onvoldoende middelen gevonden om alle stedelijke gebieden tegelijkertijd te laten afbakenen. Men is nu wel bezig met de afbakening van Aalst, Dendermonde, Kortrijk en Mechelen, maar in de loop van 1998 zullen we nog altijd niet weten waar het buitengebied precies eindigt en waar het stedelijk gebied precies begint in het kader van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Dit blijft een handicap, vooral omdat de gewestplanwijzigingen ondertussen doorlopen. Dat is nochtans een heel belangrijk ankerpunt in de discussie. Mijnheer de minister, alles samen gaat het hier slechts om 10 tot 15 miljoen frank. In een totale begroting van tientallen miljarden is dat een te verwaarlozen bedrag.

Ik wil een gelijkaardige opmerking maken over het grond- en pandenbeleid. Reeds sinds het decreet van oud-parlements lid De Seranno van 16 juni 1982 kunnen er subsidies worden toegekend aan openbare instellingen en besturen die een sociaal grondbeleid voeren. We hebben ook in het budget voor grond- en pandenbeleid bepaald dat dezelfde

bedragen worden ingeschreven als voor 1997. Mijnheer de minister, u en alle parlementsleden moeten toch toegeven dat 50 miljoen frank te weinig is voor een effectief grond- en pandenbeleid. Per provincie komt er een modelproject, waarvoor die 50 miljoen frank kan worden gebruikt. Zelfs bij die projecten kunnen we vragen stellen. Ze zouden gedeeltelijk marktverstoring en sociaal regulerend werken in de betrokken regio's.

Mijnheer de minister, de CVP-fractie hoopt dat u bij de volgende begrotingsbesprekingen meer structureel geld vraagt en krijgt. We zullen u daar trouwens ook in steunen. Ook verscheidene leden van de commissie voor Openbare Werken hebben dit al enkele keren aangekondigd.

Ik denk dat we een open deur instampen als we beweren dat mobiliteit zowel maatschappelijk als economisch heel belangrijk is. Ondanks al uw inspanningen, zijn er ook te weinig middelen om deze problematiek structureel en bij de wortel aan te pakken. Zelfs een verhoging van de middelen voor de mobiliteitsconvenants volstaat niet. Toch distantieer ik me uitdrukkelijk van het betoog van de heer Beysen, die het heeft over een prestigieus middel dat in feite tot niets leidt. Er werd juist een zeer goede structurele aanzet gegeven. Deze middelen werden mondjesmaat opgetrokken: in de begroting voor 1998 bedragen ze 655,5 miljoen frank. Toch blijft dit bedrag te laag, vooral als we de benodigde basiskwaliteit voor het openbaar vervoer in heel Vlaanderen willen garanderen. Precies in dit beleidsdomein met al zijn aanverwante taken kunnen bijkomende investeringen een enorme toegevoegde waarde opleveren. Op die manier zouden we in één beweging een aantal doelen kunnen bereiken. De veiligheid en het onderhoud worden zo immers verhoogd. Er zou extra werkgelegenheid komen, met de nadruk op laaggeschoolden. Er is de strijd tegen het vandalisme bij nieuwe bestellingen van trams en bussen. Hier kunnen we toch een enorme hefboom creëren. Met de versterking van het voorstedelijk vervoer kan dit hoe dan ook leiden tot een betere mobiliteitsregulering. Nogmaals: de aanzet werd gegeven, maar toch zijn er onvoldoende middelen om daadwerkelijk een trendbreuk te realiseren.

De minister verklaarde tijdens de bespreking in de commissie en in de pers dat hij het idee van roadpricing koestert. Hij vervolgde echter wel dat de basisprincipes slechts op het einde van deze zittingsperiode kunnen worden vastgelegd. Ik hoop dat er rond die principes hoe dan ook duidelijkheid wordt geschapen als we in dit parlement het door de heer Doomst gevraagde mobiliteitsdebat zullen

Decaluwé

voeren. Het is immers een essentiële component in de globale mobiliteitsdiscussie. Toch deel ik enigszins de mening van de heer Beysen dat dit een ultieme maatregel is, die we misschien pas moeten invoeren als de andere maatregelen falen.

In verband met de mobiliteitsconvenants en het gebrek aan middelen daarvoor roept de tweede bijakte van deze convenants vragen op. Die handelt immers over het gratis openbaar vervoer. Zou het niet beter zijn het Hasseltse experiment eerst grondig te evalueren? De verdienste van dit experiment was dat het deze problematiek bovenaan de politieke agenda heeft geplaatst. Een verdere verdienste zie ik echter niet. Het moet immers duidelijk zijn: het openbaar vervoer, met zijn infrastructuur, zijn bussen en zijn werknemers is niet gratis. Iemand moet de rekening betalen. Het is vrij demagogisch om te spreken van gratis openbaar vervoer. De rekening wordt immers vereffend via de algemene middelen of de gemeentebesturen. We pleiten dus voor een grondige evaluatie.

Mijnheer de minister, de CVP-fractie is blij dat u, ondanks uw krap budget, op een bijzonder creatieve wijze nieuwe initiatieven zoekt. Zo wordt nu een eerste stap gezet inzake carpoolparkings, knelpunten rond scholen, en een programmaoverdracht naar wegen die rond nieuwe bijzondere projecten zijn gegroepeerd. Dat lijken me zeer goede ideeën. Maar de middelen die voorhanden zijn om het mobiliteitsvraagstuk structureel op te lossen, blijven druppels op een hete plaat. We vinden het dan ook positief dat u met behoeftenanalyses op wetenschappelijke wijze een aantal prioriteiten tracht vast te leggen.

De VLD beweerde daarnet dat de middelen enigszins à la tête du client worden uitgedeeld. Dat klopt niet. We gaan de goede weg op, wat werd bevestigd door de uiteenzetting van de heer Van Damme in de commissie voor Openbare Werken. Ondanks die nieuwe elementen voelt men te velde toch dat er wat vertraging optreedt in de aanbesteding en uitvoering van werken. Maar goed, dit heeft tijd nodig. Ik hoop dat men volgend jaar de kruissnelheid bereikt.

De opmerking over druppels op een hete plaat gaat ook op voor het aandeel van openbare werken in de Vesoc-enveloppe. Het gaat over slechts 300 miljoen frank. Zoals ik al zei, kunnen nochtans juist in deze sector gemakkelijk lagergeschoolden worden ingezet bij openbare werken. Dat geldt niet alleen voor de uitvoering van infrastructuur-

werken, maar ook voor het onderhoud, de veiligheid en de reinheid van de wegen. Die middelen moeten dus in de eerste plaats worden beschouwd als een aanzet. We moeten op een creatieve wijze bekijken hoe we ze verder kunnen verhogen, ten dienste van de bevolking.

We zijn ons ervan bewust dat men niet zomaar enkele miljarden uit het niets te voorschijn kan toveren, maar bij een volgende begroting is het absoluut noodzakelijk om te komen tot een substantiële optrekking van bepaalde middelen voor infrastructuurwerken, waarbij we ook het verband moeten leggen met de toegevoegde waarde ervan.

Naast de budgettaire inspanningen zullen we ook moeten onderzoeken in welke mate alternatieve financiering een deel van de oplossing zou kunnen brengen. Dit kan uiteraard enkel wanneer aan een aantal voorwaarden wordt voldaan. Het mag niet gaan om debudgetteringsoperaties. Het mogen geen verkapte belastingverhogingen zijn. De kwaliteit van de infrastructuurwerken mag er ook niet onder lijden.

Mijnheer de minister, u hebt talrijke creatieve aanzetten gegeven in de diverse deeldomeinen van uw bevoegdheid. Wij zouden graag nog tijdens deze regeerperiode een aantal reële verwezenlijkingen zien. Daarom zullen we u stevig steunen in uw pogingen om bij een volgende begroting over meer middelen te kunnen beschikken.

Ik eindig met een korte opmerking inzake ruimtelijke ordening. Ik stel vast dat veel collega's en burgemeesters klagen over het feit dat ambtenaren te weinig bereid zijn om oplossingsgericht te denken. Mijnheer de minister, zou u in dat verband met een aantal mensen rond de tafel willen gaan zitten om te proberen daarvoor een oplossing te vinden?

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer Decaluwé, ik heb drie bedenkingen bij uw uiteenzetting. Ten eerste had ik de indruk dat u het vooral had over de begroting voor 1999, ook al bespreken we hier de begroting voor 1998. Blijkbaar legt u zich neer bij het feit dat deze begroting op een groot aantal gebieden niet ver genoeg gaat. U pleit nu immers al voor remediëring via de begroting voor 1999.

Ten tweede spreekt u voortdurend over toegevoegde waarde. U verwijst zelfs naar trein- en tramstellen. Moet ik daaruit begrijpen dat u wél pleit voor het omzeilen van de Europese regelgeving terzake? Deze laat ons immers niet toe om bij

Bogaert

overheidsopdrachten rekening te houden met andere overwegingen dan alleen maar een goede prijs-kwaliteitverhouding.

Ten derde heb ik nog een bedenking bij uw verwijzing naar het bedrag van 300 miljoen frank uit de Vesoc-enveloppe. Er zouden laaggeschoolden worden ingezet bij het onderhoud van de wegen, enzovoort. U bent uiteraard op de hoogte van de negatieve reactie van de sector daarop. Misschien is dat bedrag inderdaad te klein, maar in de huidige omstandigheden kunt u zelfs met die 300 miljoen frank geen efficiënte maatregelen nemen. Eerst zult u een oplossing moeten vinden voor de bestaande tegenstand.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer Decaluwé, u hebt een aantal niet-ingevulde beleidsaccenten opgesomd. Ik ben het voor ongeveer 80 procent met u eens. Ik heb u echter ook horen zeggen dat die niet-ingevulde beleidsaccenten ervoor zorgen dat we de begroting niet met enthousiasme kunnen goedkeuren. Betekent dat dan dat u de begroting met een zwaar gemoed goedkeurt ?

De heer Carl Decaluwé : Ik zal eerst antwoorden op de vragen van de heer Bogaert. Ik had het inderdaad over een extra inspanning voor de begroting 1999. Dat neemt niet weg dat er eventueel ook in een begrotingscontrole nog iets uit de lucht kan vallen voor minister Baldewijns.

Wat betreft uw tweede opmerking wil ik benadrukken dat ik niet pleit voor het omzeilen van de wet op de overheidsopdrachten. Als we meer middelen vrijmaken voor bijvoorbeeld het kopen van trams en bussen, dan moet dat uiteraard verlopen via de wet op de overheidsopdrachten. Daar komen natuurlijk ook Vlaamse bedrijven voor in aanmerking. Als er meer middelen zijn, ontstaan er ook meer mogelijkheden.

Mijnheer Denys, we zullen de begroting goedkeuren. We hebben wel een aantal randbemerkingen. De heer Coens zal straks een motie van aanbeveling toelichten. We hopen dat er de volgende maal meer middelen zijn voor openbare werken dan nu.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president,

collega's, in de korte tijdspanne die me is toegekend, zal ik het hebben over de successierechten, de state of the union en de gevolgen van de toespraak van de heer De Roo.

Ik verwijs naar de interventie van minister Van Rompuy bij het voorstel van decreet over Vlaminov. Minister Van Rompuy zei op een bepaald moment dat de regering resoluut had gekozen voor een lastenverlaging, waarbij hij verwees naar Vlaminov en naar de successietarieven.

Mevrouw de minister, u hebt met trots een nieuw Vlaams successierecht boven de doopvont gehouden, maar ik vrees dat het kind al in het water is gevallen. Administratieve vereenvoudiging was nog nooit zover af. Dat is geen uitspraak van mij, maar van notarissen, accountants en het NCMV. Ik citeer uit het blad van het NCMV : 'Om van het verlaagd tarief van 3 procent te kunnen genieten, moet aan een aantal voorwaarden worden voldaan, die onaanvaardbaar zijn.' De titel van dit document luidt : Een administratieve vereenvoudiging was nooit zover af.

Ik wil er niet verder op ingaan, maar in hetzelfde tijdschrift worden expliciet de voorwaarden vermeld die men moet vervullen voor de successierechten. Vennootschappen met minstens vijf werknemers moeten die werknemers gedurende drie jaar voor en vijf jaar na dat overlijden behouden, zo niet is het gunsttarief proportioneel.

Verder lees ik : 'Men heeft er maanden op moeten wachten om in te zien dat men gedurende drie jaar voor en vijf jaar na het overlijden een jaarrekening moet opmaken en aanwenden bij de belastingaangifte. Investerings- of kapitaalverhogingen en bijkomende leningen van de laatste drie jaar voor het overlijden dienen geweerd.' Op een moment dat de minister-president en de minister van Economie terecht aansturen op investeringen, beweert men hier dat de investeringen van de laatste jaren niet in aanmerking komen.

'Het bedrijfsvermogen of kapitaal dient gedurende vijf jaar op peil worden gehouden. Er is in een meldingsplicht voorzien, met name dat elke wijziging inzake tewerkstelling, vermogen of bezit van aandelen op een adequaat formulier moet worden aangegeven.'

Collega's, het nieuw Vlaams successierecht is naar mijn bescheiden mening een miskleun. In vele gevallen is het gewoon onwerkbaar, omdat het elke binding met het burgerlijk recht heeft verloren en aan elkaar hangt van de ficties. In sommige geval-

Vermeiren

len is er zelfs geen sprake van een vermindering, integendeel. Ik zal dit met een cijfermatig voorbeeld aantonen.

Een nalatenschap met een netto belastbaar patrimonium van 3.405.775 frank – niet zoveel in deze tijd – gaat door het wettelijke erfrecht voor een derde naar een neef.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer Vermeiren, ik wil ten behoeve van uw publiek iets verduidelijken : nu hebt u het niet langer over de successierechten voor bedrijven. Het onderscheid tussen bedrijven en personen moet duidelijk worden gemaakt.

Ik antwoord op uw eerste bemerking. De verlaging van de maximale tarieven van 30 naar 3 percent is gekoppeld aan een tewerkstellingsvoorwaarde. Dat was trouwens een wens van veel commissieleden. Mijn diensten behandelen momenteel de dossiers. In het eerste jaar waren dat er een veertigtal. Grote problemen worden nergens vastgesteld.

De heer Francis Vermeiren : U hebt gelijk als u de successierechten voor bedrijven en personen duidelijk uit elkaar wil houden. Ik hoopte dat de parlementsleden voldoende met de materie vertrouwd zouden zijn om dit onderscheid te maken. Ik beschik maar over een beperkte spreektijd, dus daarom houd ik het nogal kort. De problemen van de bedrijven worden echter in talloze publicaties door professionals uit de doeken gedaan, ik verwijs naar die stukken.

Ik keer dus terug naar mijn voorbeeld van een nalatenschap van 3.405.775 frank. Door het wettelijk erfrecht gaat dit bedrag voor één derde naar een neef, dat is 1.135.258 frank. Hetzelfde bedrag gaat naar een nicht. Een achterneef en een achternicht krijgen elk één zesde. Tabel II van het decreet van 15 april 1997 leert ons dat voor overlijdens vanaf 1 mei 1997 het verschuldigde successierecht als volgt wordt vastgesteld : 45 percent van 3 miljoen frank is 1.350.000 frank ; 55 percent van 405.775 frank is 223.190 frank. Dit wordt als volgt op de erfgenamen afgeschoven : de neef en de nicht betalen elk 524.397 frank, de achterneef en -nicht betalen elk 272.199 frank. Dat brengt ons op een totaal van 1.563.192 frank. De minister had toch met grote trom een verlaging aangekondigd ? Volgens de vroegere wetgeving zouden de betrokkenen respectievelijk 329.120 en 173.695 frank hebben moeten betalen, een totaal dus van 1.005.650 frank. Sterven op 1 mei kost de erfgena-

men met andere woorden 567.562 frank meer dan sterven op 30 april. De nieuwe regeling is in dit concrete geval dus 56,6 percent duurder. Elke notaris, accountant en ontvanger van de registratie ergert zich hier blauw aan.

Ik zou nog andere voorbeelden kunnen geven van discriminatie van gehuwden bij aankoop van een woning met toepassing van een klein beschrijf.

Door het concreet becijferen van de successierechten op basis van voornoemd decreet zijn de notarissen en accountants tot de bevinding gekomen dat Vlaanderen helemaal niet trots moet zijn dat het zijn belastingen zelf heft.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Ik vrees dat u de discussie in commissie niet hebt meege maakt. Daar is uitdrukkelijk gezegd dat de voorrang naar successie in rechte lijn ging en naar verlaging voor bedrijven. In specifieke gevallen van neven en achterneven is dat juist. We hebben ook onderstreept dat daarvoor geen verlaging tot stand is gebracht. De ingewikkeldheid wordt tegenwoordig opgelost door een goed model.

De heer Francis Vermeiren : Mevrouw de minister, als je door het lot niet wordt gezegend met kinderen en je broer heeft wel kinderen, dan zullen de kinderen van die broer 56 percent meer successierechten betalen dan vroeger. Of men dat nu in een commissie is overeengekomen of niet, ik betwijfel dat de oppositie zich daarmee akkoord heeft verklaard. Reëel is dat de dochter van mijn broer, in het vermoeden dat ik geen kinderen heb, 56 percent meer betaalt als haar oom sterft. Dat is de realiteit en dat alleen telt.

Dit kan niet blijven duren. De regering moet zich daarover buigen en moet initiatieven nemen die het onzinnige van het huidige systeem wegwerken. Men moet bijvoorbeeld geen testament meer maken, waarmee men zijn nalatenschap naar eigen wens verdeelt. Niet alleen neven en nichten, maar al degenen die in de categorie van derden vallen, komen nu in dezelfde schijf, ongeacht het aandeel dat men ontvangt.

Ik geef een ander voorbeeld. Uit door experts gemaakte berekeningen blijkt dat men in Vlaanderen bij een nalatenschap van 10 miljoen frank, te verdelen onder drie nichten en neven in een ongelijke verdeling, 1,6 miljoen frank meer betaalt dan in Wallonië. Deze vermindering hebben u en minister van Rompuy met grote trom aangekondigd. Ik verwijs nogmaals naar het verschil. Eigenlijk hebben alleen de papierfabrieken en de drukkers van

Vermeiren

de formulieren kunnen genieten van de Vlaamse successierechten. Dat kon onmogelijk de bedoeling zijn. Ik vraag dus dat men zich daarover zou buigen.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : U maakt er een karikatuur van.

De heer Francis Vermeiren : Neen, mevrouw de minister, dit zijn naakte cijfers. Ik zal u straks mijn tekst geven met de vraag of u die aan uw kabinet wilt doorspelen. Indien mijn cijfers verkeerd zouden zijn – en het dus niet om 56 percent gaat voor een bedrag van 3,4 miljoen frank als het neven en nichten zijn – schrijft u mij dan maar en maakt u dat dan maar publiek. Dan zal ik openlijk verkondigen dat ik mij heb vergist.

Op dit moment heb ik echter de zekerheid dat ik mij niet vergis. Vlaanderen en vooral een bepaald deel van de Vlamingen worden zeer zwaar gepakt. Ik hoop dat u daar iets aan doet, het zou u sieren.

Mijnheer de minister-president, deze begrotingsdiscussie is begonnen op 25 september 1997, onmiddellijk na uw State of the Union. We zijn vandaag 18 december. Ik zou willen verwijzen naar wat de voorzitter van de CVP-fractie, de heer De Roo, heeft gezegd over de activiteiten en bevoegdheden van sommige ministers.

Ik citeer de heer De Roo. 'De CVP-fractie heeft het voorbije jaar herhaaldelijk op de problemen inzake ruimtelijke ordening gewezen. We zullen dit ook in de toekomst blijven doen. Ruimtelijke ordening mag niet langer verstrikt blijven in het kafaan van regels en procedures. Een betere afstemming tussen ruimtelijke ordening en andere beleidsdomeinen, met name het milieubeleid en het economisch beleid, is prioritair. Er moet ruimte zijn en blijven om te ondernemen. Dit is niet tegengesteld aan de principes van de bescherming van het leefmilieu en de vrijwaring van de open ruimte. De procedures en de termijnen moeten zoveel mogelijk eenvormig worden gemaakt en moeten beter worden gecoördineerd.'

De heer De Roo gaat verder : 'Ik herhaal wat onze fractie al meerdere keren heeft gezegd. De procedures en termijnen in verband met ruimtelijke ordening en milieuvergunningen moeten op elkaar worden afgestemd. Anders leidt dit tot niet-beslissen en weigeren.' Hij zei ook : 'We roepen de regering met grote aandrang op om hier dringend wat aan te doen. Er is momenteel geen beslissings-

kracht meer in de administraties voor stedenbouw en ruimtelijke ordening, omdat men zich daar onvoldoende gewapend voelt om knopen door te hakken. Het beleid van ruimtelijke ordening is verworden tot een beleid van weigeren en neen zeggen. Bovendien is er geen ruimte meer voor, noch bereidheid tot overleg en communicatie.' – waarop applaus van zijn partijgenoten volgt. Hij krijgt opnieuw applaus van de CVP-fractie als hij zegt : 'Teneinde de rechtszekerheid van de bedrijven en gezinnen maximaal te vrijwaren moet er dringend iets gebeuren.'

Mijnheer de minister-president, toen ik de samenvatting van uw regering vernam, had ik een zeer grote sympathie voor een van uw ministers, met name minister Baldewijns. Ik heb die sympathie nog. Ik zou een oproep willen doen tot u en tot minister Baldewijns. Vlaanderen mort. Vlaanderen begrijpt het niet meer. Waar men zich ook beweegt, in welke gemeente men ook komt, onder welk publiek men zich ook bevindt, er heerst onzekerheid. Er is geen rechtszekerheid meer, men geeft geen bouwvergunningen meer waar stedenbouwkundige attesten zijn afgeleverd. Men hoort dat men voor honderden miljoenen en miljarden wil investeren van Kortrijk en Roeselare tot Limburg. Men heeft het over KB's die zijn genomen in de maand augustus. Ondertussen mort Vlaanderen en begrijpt het niet meer : door de delokalisering, het gemis aan beslissingen en het zoeken naar spijkers op laag water, zijn we in een impasse terechtgekomen, zoals dit land nooit heeft gekend.

Minister Baldewijns en mijnheer de minister-president, wat zal men doen met de verklaring van de heer De Roo ? Als een voorzitter van een meerderheidsfractie in de zojuist geciteerde bewoordingen een dergelijke verklaring aflegt bij de state of the union, dan moet men daar iets aan doen.

We zijn nu twee maanden later, en op het veld stellen we geen veranderingen vast. Integendeel, het wordt met de dag erger. Het gemor bij de burgers wordt steeds groter. Het gaat niet alleen over investeringen van grote bedragen voor bedrijfsgebouwen, maar ook over mensen die een kleine woning verkopen, geen bouwvergunning krijgen en in de zwarte miserie geraken. Op elk niveau is er miserie, en op geen enkel niveau durven de ambtenaren beslissingen te nemen. Men durft niet meer aan tafel te gaan zitten om tot redelijke en aanvaardbare oplossingen te komen.

Ik vraag u, mijnheer de minister-president, wat u zult doen om gevolg te geven aan de verklaring van de heer De Roo, die u op deze situatie attent heeft

Vermeiren

gemaakt. Ik heb net gehoord dat de heer Decaluwé de begroting zal goedkeuren. Wat is er dan gebeurd tijdens deze twee maanden ? Werden hierover gesprekken gevoerd ? Is er een wijziging ingetreden ? Of boert men gewoon verder en legt men alles naast zich neer ?

Na wat ik op straat, te velde, in bedrijfskringen, maar ook in alle fracties van het parlement heb gehoord, denk ik dat we een en ander moeten uitpraten. We mogen het niet laten bij de verklaringen van de heer De Roo. Ik geloof oprecht dat het land gediend zou zijn met een dialoog. De betrokkenen kennende, moet een dialoog om een verandering in de hand te werken, zeker mogelijk zijn.

Ik heb daarstraks gezegd dat ik zou herhalen wat de heer Van der Poorten heeft gezegd. Ik zal dat niet doen. Ik ga akkoord met de grote lijnen van zijn uiteenzetting. Maar ik zou opnieuw willen verwijzen naar de verklaring van de heer De Roo bij de state of the union op 25 september 1997. De heer Van der Poorten heeft dit vandaag herhaald, en het werd ook gezegd in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden. Ik citeer de heer De Roo : 'De verwerkingscapaciteit is ver overschreden. De mogelijkheden voor de lokale besturen om het beleid eigenhandig in te vullen zijn feitelijk zowat onbestaande geworden. Dergelijke betutting kan niet anders dan tot verstikking en ontmoediging leiden'. Dat zeg ik niet, dat zegt de heer De Roo.

Hij gaat verder, ik citeer : 'De vele verplichtingen en de bijkomende taken die de gemeenten krijgen opgelegd, worden onvoldoende financieel gehonoreerd'. De heer Van der Poorten bevestigde dat zopas.

We werken goed samen in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden. We gaan niet altijd akkoord, maar iedereen tracht een inbreng te doen. De minister steunt ons daarin. De minister is bereid tot dialoog en luistert naar zijn commissie, ook naar de oppositie. Hij doet dit niet voldoende : hij laat geen adempauze. Elke fractie van dit parlement zegt dat de gemeenten er niet meer aan uit kunnen, noch inzake tijd, noch inzake fondsen, noch inzake tewerkstelling, noch inzake milieuconvenants, en wat nog allemaal. Men kan niet meer ademen.

Niettegenstaande de prachtige verstandhouding in onze commissie blijft de minister steeds maar

voortlopen. Als hij niet oplet, zou hij – net zoals mijn fractievoorzitter – wel eens zijn been kunnen breken. Ik pleit daarom bij de minister van Binnenlandse Aangelegenheden voor een adempauze en voor een inventaris van wat nu reeds bestaat. Ik pleit er ook voor dat men de gemeenten eindelijk hun autonomie zou terugschonken.

Ik zie in dit alles een streven naar een stevige greep op het gemeentelijk beleid. Iedereen weet immers dat die gemeentelijke autonomie nu sterk beknot is. Zoiets komt de burgers niet ten goede en daarom pleit ik nogmaals voor een adempauze in de volgende maanden zodat wij – om de woorden van de heer Van der Poorten te gebruiken – op rustige wijze naar een leefbaarheidspact met de gemeenten kunnen toeleven.

Ik wou het ook nog even hebben over de huisvesting en een reactie geven op de interventies van de heer Olivier, die onder meer zegt dat nog veel geld nodig is. In het Boek van het Rekenhof staan drie lijnen met betrekking tot huisvesting die een synthese geven van wat wij gedurende jaren in onze interpellaties inzake Domus Flandria, huisvestingskredieten en dergelijke aan bod hebben gebracht. In die drie zinnen staat heel eenvoudig dat wij voor een enorme schuldenberg staan. Het Rekenhof vraagt daarom dat dringend orde op zaken wordt gesteld en dat duidelijkheid wordt gecreëerd.

De heer Olivier pleit voor meer centen. Dat is goed, maar zou het niet beter zijn eerst een duidelijke inventaris op te stellen ? Zouden we er niet beter aan doen eerst duidelijkheid te scheppen in de toestand van Domus Flandria ? We weten immers nog steeds niet wat daar allemaal uit de bus zal komen. Zullen bepaalde appartementsblokken verkocht of verhuurd worden ? We blijven met heel veel vragen zitten en we zullen pas een antwoord vinden als de minister van Binnenlandse Aangelegenheden ons wat meer adempauze gunt. Vanuit de oppositie zullen we hem graag helpen om deze huisvestingsproblematiek in goede banen te leiden, met als heet hangijzer de leninglast. Die last moet daarom eerst worden aangepakt.

Ik dank de voorzitter voor de kans die hij mij gegeven heeft om deze drie zaken naar voor te brengen. Ik dank ook de minister-president voor zijn antwoord met betrekking tot de verklaringen van CVP-fractievoorzitter De Roo. De boze woorden die de heer De Roo twee maanden geleden heeft uitgesproken, waren dus weer een staaltje van tegelijk warm en koud blazen, in de zin van 'we hebben het wel gezegd, maar hou er verder geen

Vermeiren

rekening mee'. Hoe kan de burger zoiets begrijpen ? (*Applaus bij de VLD*)

De heer Herman Suykerbuyk : Namens de CVP-fractie wil ik de heren Vermeiren en Lachaert danken voor de uitzonderlijke belangstelling die ze hebben betuigd voor de woorden van de heer De Roo.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, dames en heren ministers, collega's, elk jaar rijst het probleem van de opportuniteit van een uiteenzetting in een warrig begrotingsdebat over een thema dat de politieke actualiteit weinig beroert : het cultuurbeleid. De hoofdreden om dit wel te doen, is dat een afwezigheid in dit debat als een uiting van tevredenheid of berusting zou worden beschouwd.

In de commissie voor Cultuur bestaat wel tevredenheid over de open en constructieve manier waarop het parlement en de minister de gedeelde bezorgdheden benaderen en samen op zoek gaan naar oplossingen voor de sector. De geest van consensus is bij de democratische partijen dermate groot dat sommige fractieleiders van oppositiepartijen verwonderd reageren indien hen wordt gevraagd een ontwerp of voorstel van decreet eens niet te steunen.

Er bestaat echter geen berusting over de beschikbare middelen, en die zal nooit bestaan. Verschillende regeringsleden hebben omwille van het gevorderde uur de zaal reeds verlaten, maar ik weet dat zij naargelang hun humeur handelen als wordt gesproken over het toekennen van meer middelen aan de culturele sector. Ofwel fronsen ze de wenkbrauwen, ofwel wimpelen ze de vingers af door middel van een boutade. In verband met wat de bevoegde minister gisteren verklaarde, ben ik mij er terdege van bewust dat de middelen voor de sector in de jongste begrotingen significant zijn gestegen. Heel langzaam groeit het besef, ook op lokaal niveau, dat cultuur geen luxeproduct is dat enkel met centen wordt toebedeeld als er voldoende budgettaire ruimte bestaat of als men met een bepaald cultureel evenement wil uitpakken.

De noden en vragen zijn en blijven echter enorm groot, temeer noch ik, noch anderen een sluitend antwoord hebben op de vraag wat een Vlaams beleid bijvoorbeeld aan de kunstensector moet

betalen. Waaruit bestaat de betoelagingsopdracht ? Wat zijn de kerntaken ? In de theaterwereld lijken de taken divers en kunnen erin bestaan steun te verlenen aan de repertoire gezelschappen met de pedagogische opdracht het klassieke repertoire voor het heden en de toekomst te bewaren ; nieuwkomers kansen te bieden ; gedurfde, maar dure experimenten mogelijk te maken ; de promotie voor een groter publieksbereik te ondersteunen ; te zorgen voor een hedendaagse infrastructuur en accommodatie. Mutatis mutandis kunnen dezelfde vragen worden gesteld voor elke kunstsector : muziek, beeldende kunsten, musea, architectuur en zo meer.

Over het sociaal-cultureel werk worden ook zeer fundamentele vragen gesteld. Iedereen beseft dat de ledenaantallen slinken en dat de inzet van vrijwilligers, ook al zijn ze nog met velen, er drastisch op achteruitgaat. De overheid heeft nochtans de zeer fundamentele plicht om deze – bijna enige – dam tegen de cocooning, de vereenzaming en de verschraving van het sociale weefsel in stand te houden. Mevrouw Maes vroeg hier gisteren aandacht voor en mevrouw Lindekens deed deze morgen hetzelfde : u merkt dat de leden van de commissie voor Cultuur unisono spreken. Als de overheid terecht deskundigheid en kwaliteit vraagt, dan moeten hiervoor ook de noodzakelijke middelen beschikbaar worden gesteld.

Wat me in het culturele discours telkens weer verwondert, is dat de boodschap van de wetenschappers nog steeds niet wordt gehoord of begrepen. Onderzoek heeft aangetoond dat alle investeringen in de culturele sector, zowel via privé- als via overheidstoelagen, een multiplicerend effect hebben op aanpalende sectoren. Vooral wat de werkgelegenheid betreft, werd deze invloed duidelijk aangetoond : elke frank die door de overheid wordt geïnvesteerd in de culturele sector wordt gebruikt voor het creëren van jobs. Ook al geeft de overheid werkingstoelagen of projectsubsidies, die worden rechtstreeks of onrechtstreeks door de culturele organisaties en instellingen gebruikt om de nog altijd zware sociale lasten te betalen of om een extra medewerker aan te trekken. De eigenlijke werkingskosten worden meestal uit eigen zak betaald via fundraising, lidgelden of toegangstickets.

Ook al geeft de overheid infrastructuurtoelagen om bibliotheken, sportcentra of sporthallen te bouwen, met dit geld geven de culturele organisaties en instellingen werk aan al wie betrokken is in bouwsector. A fortiori geldt dit voor de monumen-

Van Hecke

tenzorg, waar de heer Marsoul deze middag aandacht voor zal vragen in de desbetreffende motie van aanbeveling.

Zelfs de middelen die Vlaanderen besteedt aan het sociaal-cultureel werk hebben een onrechtstreekse impact op het economisch leven in Vlaanderen. Via allerlei vormings- of ontspanningsinitiatieven krijgen meer mensen kansen op de arbeidsmarkt en wordt de maatschappelijke uitsluiting tegengegaan of voelen de mensen zich gewoon beter in hun vel. Wetenschappers hebben ons verklaard dat dit hun economisch rendement ongetwijfeld ten goede komt.

De tegenstelling tussen harde en zachte sectoren is in deze context een valse tegenstelling. Beide sectoren zijn complementair en essentieel in een evenwichtige samenleving. In samenwerking met de federale regering zouden er maatregelen moeten worden uitgewerkt om de werkgelegenheid in de culturele sector uit te breiden.

Belangrijke uitdagingen met budgettaire repercussies dienen zich het volgende jaar aan. Voor de sportsector wordt 1998 een belangrijk jaar. Na de doorlichting van Bloso en het behoeftenonderzoek, die samen met onze resolutie de basis vormen voor het Strategisch Plan voor de Sport, is nu de tijd rijp om beslissingen te nemen en de nieuwe beleidsvisie te concretiseren.

De pas afgeronde procedure van evaluatie van het lokale jeugddecreeet toont duidelijk aan dat het parlement ook bij beleidsevaluatie en -bijsturing een belangrijke rol kan spelen. Ik verwijs naar nieuwe impulsen voor het lokale jeugddecreeet, het provinciale jeugddecreeet en het landelijk jeugddecreeet, dat zo snel mogelijk moet worden besproken en goedgekeurd.

We blijven er ten slotte voor pleiten om cultuur en sport te beschouwen als een horizontale beleidsprioriteit. In alle domeinen moet worden gezocht naar maatregelen die de culturele ontplooiing, creativiteit en eigenheid van de Vlamingen bevorderen. Een coherent cultuurbeleid is noodzakelijk om versnippering van geldstromen tegen te gaan en de beschikbare middelen optimaal te benutten.

De voorzitter : De heer Vandendriessche heeft het woord.

De heer Bart Vandendriessche (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal me hier

beperken tot het hoofdstuk over het gehandicaptenbeleid. Het gaat hier om een belangrijke doelgroep, die niet minder dan 8 percent van onze bevolking omvat. Ik citeer de administrateur-generaal in de commissie : 'Het is de uitdaging voor het Vlaams Fonds voor Gehandicapten om tegelijkertijd tegemoet te komen aan de groei behoeften, die geraamd worden op 3.000 bijkomende opvangplaatsen tegen het jaar 2000, en de uitgaven onder controle te houden. Bij constant beleid tot het jaar 2002 zouden de uitgaven groeien van 30 naar 34 miljard frank.' Het budget is indrukwekkend gestegen. In 1984 spraken we over een begroting van 6 miljard frank. In 1994 bedroeg ze al 22 miljard frank en nu gaat het om bijna 30 miljard frank. Dit is een groeipost zonder voorgaande.

Wat er ook wordt beweerd, Vlaanderen kan inzake de kwaliteit van haar gehandicaptenbeleid de algemene vergelijking met andere regio's en landen zeker doorstaan. Voor bepaalde doelgroepen bestaat elders misschien een op het eerste gezicht beter aanbod. Maar over het volledige plaatje moeten we ons geenszins schamen. Dit werd ons op de studiedag duidelijk bij de confrontatie met het Nederlandse systeem. De idee dat aan de behoeften eindelijk kan worden tegemoetgekomen door het budget steeds te verhogen, is wenselijk noch realiseerbaar. Ook hier moet de overheid haar kerntaken en prioriteiten bepalen. In dit parlement is het meerjarenbeleidsplan al uitvoerig besproken. Daar ga ik dan ook niet verder op in.

In de voorliggende begroting is een aanzet van de krachtlijnen terug te vinden : de zorg op maat, de kwaliteit, het gezinsgericht en gezinsondersteunend werken, preventie en ruimte voor vernieuwing. De creatie van nieuwe plaatsen is absoluut nodig. Reeds herhaaldelijk hebben we vanuit verschillende plaatsen signalen en zelfs noodkreten ontvangen. Daarover werd ook regelmatig geïnterpeleerd. De regionale en provinciale wachtlijsten zijn in dit opzicht een schrijnend voorbeeld.

De bestaande plaatsen in voorzieningen moeten optimaal worden benut, maar daarnaast is er nood aan beter regionaal overleg, flexibilisering en de creatie van nieuwe tussenvormen. Hoe dan ook zullen minder dure vormen van verzorging moeten worden bevorderd, willen we niet in een financieel debacle belanden waar we nooit meer uitkomen. Zowel de minister als het Vlaams Fonds zoeken wegen om tot meer capaciteit te komen binnen een budgettaire doelstelling, zodat adequate zorg kan worden verdeeld over meer personen. Ook de sector zelf, met zijn talrijke voorzieningen, moet nauw

Vandendriessche

worden betrokken bij dit denkproces. Een aantal initiatieven stemmen hoopvol.

Vorige week mocht ik aanwezig zijn op een beurs over zorginnovatie, waar tientallen voorzieningen een waaier van vernieuwende initiatieven voorstelden. Het ging om meestal kleinschalige projecten, dikwijls op het continuüm tussen ambulante en residentiële hulpverlening : dagcentra met nablijven ; gecoacht kamerwonen ; ambachtelijk werk in natuurprojecten voor personen met mentale handicap ; ambulante opvoedingsbijstand ; intensieve thuisbegeleiding vanuit een MPI ; woontrajectbegeleiding ; en oppasdienst aan huis. De sector wacht dus niet af met de hand open, conservatief en verstarde in eigen structuur en denkend over bedden en dagprijzen. Neen, ze speelt in op de noden en zoekt mee naar taakverruiming, naar een meer gedifferentieerd zorgaanbod dat leidt tot meer zelfstandigheid en meer integratie. Men zet de verbeelding aan het werk.

Tewerkstelling is een enorm belangrijke stap naar integratie en betrokkenheid bij een samenleving. In dit huis worden daarover terecht uitgebreide debatten gevoerd. Voor personen met een handicap betekent werkloosheid een bijkomende uitsluiting. De tewerkstelling in beschutte werkplaatsen is niet onaanvaardbaar : 13.000 personen. De problemen inzake concurrentievermogen, het soms zwakke management en de dreigende uitstoot van zwakke werknemers zijn genoegzaam bekend.

Tewerkstelling in een regulier circuit voor personen met een handicap moet blijven vooropstaan omdat dit de beste manier van integratie is. De overheid doet al heel wat inspanningen om deze personen in een concurrentieel betere positie te plaatsen via CAO 26 en trajectbegeleiding. Maar er zijn nog meer instrumenten en kansen voor deze doorgaans sterk gemotiveerde werknemers : overheidsopdrachten, doorstromingsbegeleiding uit beschutte werkplaatsen, contacten met werkgevers, en optimalisering van de werking van de consultatiebureaus.

Heel speciale aandacht wil ik vragen voor de tewerkstelling van personen met een handicap in overheidsdiensten. Jammer genoeg is de minister hier niet aanwezig. In maart van dit jaar werd een resolutie van de heer Cardoen en mezelf vrijwel unaniem goedgekeurd. We vragen daarin de tewerkstelling van personen met een handicap in de lokale besturen met een quotum van 2,5 per-

cent. Heeft de Vlaamse regering hiervoor inmiddels stappen ondernomen ?

In juli 1994 trof de Vlaamse regering een aantal besparingsmaatregelen voor de semi-internaten, die de leefbaarheid van deze voorzieningen ernstig in het gedrang brachten. Dit was niet de meest doelgerichte beslissing van de vorige regering. Ik blijf overtuigd van het enorme maatschappelijk nut van dit soort voorzieningen. Ik verwijs daarvoor naar mijn talrijke interventies daarover.

Wanneer vermoedens van dubbele aanwending van onderwijsvoorzieningen bestaan – fraude dus – moet een minister de moed hebben in te grijpen. Een lineaire afschaffingsmaatregel is zelden rechtvaardig. Het straffen van de hele klas is dikwijls een teken van onmacht. Deze maatregel komt des te onbegrijpelijker over nu de beleidslijn aangeeft dat er nood is aan een groter en gezinsondersteunend niet-residentieel hulpverleningsaanbod.

Ondanks mijn herhaalde interventies en mijn vragen om opnieuw bestaanszekerheid te bieden aan de semi-internaten werd daar tot op heden niets aan gedaan. De initiatieven tot opheldering van dit dossier zijn rijkelijk laat in gang geschoten. De oprichting van een werkgroep tot aflijning in het onderwijs en het behoefteonderzoek onder leiding van professor Maes, hebben veel meer overleg vereist dan de initiële afschaffingsmaatregel.

De voorliggende begroting komt tegemoet aan onze bekommernissen en de kwalitatieve zorgverlening in functie van de zorgvraag en -behoeftes van personen met een handicap. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, leden van de regering, geachte collega's, deze begrotingsbespreking verloopt niet thematisch. Binnen de CVP blijktbaar wel, en net als collega Vandendriessche zal ik het enkel hebben over de welzijnssector.

Net zoals zoveel van mijn collega's verheug ik me over de bijkomende middelen die naar die sector gaan. Ik hoor soms met enige jaloezie vermelden dat de middelen van welzijn in een tijdspanne van zeven jaar met 65 percent zijn gestegen. Als we rekening houden met de vele bestaande noden, vinden we dat een logische evolutie. Dit is niet voor iedereen evident. De betrokken ministers hebben hiervoor al hun overredingskracht moeten aanwenden.

Becq

Uit de opmaak van deze begroting blijkt dat men streeft naar een doorgedreven zorg op maat, met inbegrip van gezinsgericht werken en een grote nadruk op kwaliteit. De vergrijzing van de bevolking zal ons noodzaken tot het uitwerken van een anticiperend beleid in de welzijns- en gezondheidssector. Ook het zorgaanbod zal daarom moeten worden uitgebreid en geoptimaliseerd, zowel in de thuiszorg als in de instellingen.

Daarnaast bieden zich nog andere uitdagingen aan waar men minder lang bij stilstaat. Zo is er de nood aan een geïntegreerd beleid waarbinnen de welzijns- en gezondheidssector, gebaseerd op het engagement en de inzet van vele vrijwilligers, kunnen werken. We hebben alle waardering voor die vrijwilligers. Ze hebben onze steun nodig. Vele voorzieningen zijn gegroeid uit spontane initiatieven waarna professionelen de fakkel hebben overgenomen. Versnippering blijft vaak een probleem. In de welzijns- en gezondheidssector moet er daarom een stevigere basis worden gelegd om een geïntegreerd beleid mogelijk te maken. Ik hoop dat de pas opgerichte Gezondheidsraad en de toekomstige Gezins- en Welzijnsraad daarin een belangrijke stap betekenen.

Een geïntegreerd beleid houdt ook grensoverschrijdende contacten en afspraken in, zowel op Vlaams als op federaal niveau. Het gaat op het Vlaamse niveau niet enkel om gezondheid en welzijn, maar ook bijvoorbeeld om huisvesting en onderwijs. Tussen diensten en voorzieningen onderling is het nodig de opdrachten af te bakenen, om op grond daarvan tot taakafspraken te komen. Enkel op die manier kunnen we vermijden dat wie dan ook door de mazen van het zorgnet valt.

Een andere uitdaging blijft de noodzakelijke ruimte van het vrije initiatief. Het garanderen van de toegankelijkheid van de zorg, efficiënt werken, en maximaal rendement nastreven in een kwalitatief werk is belangrijk. Daarin kadert de evolutie naar responsabilisering, schaalvergroting en netwerkvorming. Daarbij moet men ervoor zorgen dat zowel de parlementaire inspraak, als het vrije initiatief en de waardegebonden hulpverlening gevrijwaard blijven. Voorzieningen moeten zich duidelijk in een zingevingsperspectief kunnen profileren, met respect voor de overtuiging van andersdenkenden en zonder dat men iemand de gevraagde hulp weigert. Het subsidiariteitsbeginsel moet hier eveneens een rol spelen.

Ik wil het ten slotte nog even hebben over de bijzondere jeugdzorg, die via de Vesoc-middelen een bijkomende injectie krijgt van ongeveer 75 miljoen frank. De druk in de sector is bijzonder groot, zoals blijkt uit het aantal meldingen in de comités en bemiddelingscommissies. Reeds vroeger heeft de minister van Welzijn daarvoor initiatieven genomen. Dit gebeurde enerzijds via tijdelijke tewerkstellingsmaatregelen, en anderzijds via een nieuwe invulling van de programmatie.

De vraag blijft open hoe de Vesoc-middelen dienen te worden besteed. Zal het gaan om een uitbreiding van de programmatie? Die is alleszins nodig. Of zal het gaan om het versterken van een gezinsgerichte werking en nazorg, zoals ook werd beklemtoond in het kader van het armoedebat?

Ik wil hier opnieuw een pleidooi houden voor een concreet beleidsplan of een rondetafelconferentie over de bijzondere jeugdzorg. De diversiteit van de probleemsituaties die in de bijzondere jeugdzorg aan bod komen en de evoluties die de sector de voorbije jaren heeft ondergaan, leggen de nood aan omschrijving van de basisfuncties en de specifieke plaats van de bijzondere jeugdzorg bloot.

In de comités wordt men meermaals geconfronteerd met illegalen, echtscheidingsproblemen, eenoudergezinnen, nieuw samengestelde gezinnen, jeugdcriminaliteit, extreme verwenning, enzovoort. Wellicht komen daar binnenkort ook de ouders bij die detectives hebben ingehuurd omdat ze geen goede relaties met hun kinderen hebben kunnen opbouwen. De bijzondere jeugdzorg zal meer moeten worden ingebed in een inclusief en integraal welzijnsbeleid, zo niet verwordt deze hulpverlening tot een inhoudsloze horizontale structuur waar tegelijk velen, doch tenslotte niemand verantwoordelijk is.

De bijzondere jeugdbijstand moet bijzonder blijven. De toegangspoort voor de bijzondere jeugdzorg zal moeten worden afgebakend en bewaakt. In dat verband wil ik mijn bekommernis uiten over de centra voor kindercare en gezinsondersteuning. In deze centra zullen vanaf het jaar 2000, tenzij bij hoge uitzondering, kinderen van 6 jaar of ouder niet meer worden opgevangen. Er moeten garanties komen voor de opvang van deze kinderen.

Ook de interne werking van de bijzondere jeugdzorg is aan verduidelijking toe. Ik denk dan aan de opdrachten van de comités. Betekent het verzekeren van de continuïteit van de zorg dat eventueel een deskundige de jongeren begeleidt tijdens hun reis langs de verschillende voorzieningen? Hoe

Becq

kan het statuut van het personeel, gezien de werkdruk, worden aangepast ?

Een laatste aandachtspunt is de nood aan een aangepaste programmatie, gestoeld op een realistische inschatting van de hulpvragen. Hierover blijft onderzoek nodig. Mijnheer de minister, u kent deze vragen. Op die vragen moet op korte termijn een antwoord worden gegeven.

In de commissie kondigde u voor het komende jaar een groot congres aan over jeugdhulpverlening. Ik juich dat toe. Er zal immers een dynamiek op gang worden getrokken dankzij zo een samenspraak tussen alle groepen en sectoren die zich inzetten met en voor jongeren. Maar vooraf is er nood aan een rondetafelconferentie over de bijzondere jeugdzorg om klaar en duidelijk het profiel en de interne positiebepaling te bepalen.

Veel materiaal is beschikbaar bij de administratie. Het moet alleen nog worden samengebracht, en na samenspraak worden beoordeeld om tot besluiten te kunnen komen. Vertrekkend van een eigen profiel en een strategisch plan voor bijzondere jeugdzorg kunnen de andere sectoren dan worden benaderd. Er zal een confrontatie van ideeën komen, op basis van duidelijke inzichten en profielvoorstellen. Op die wijze is vruchtbaarder werk mogelijk dan wanneer men met een onduidelijke profielomschrijving werkt. (*Applaus bij de CVP en de SP*)

De voorzitter : De heer Béghin heeft het woord.

De heer Jan Béghin (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, ministers, geachte collega's, het zal u niet verwonderen dat ik bijzondere aandacht vraag voor cultuur, onderwijs en welzijn in Brussel. Samen met gezondheid gaat het om de vier gemeenschapsmateries die ons aanbelangen.

Laten we het eerst over cultuur hebben. Ik lees in de toelichting over de subsidies dat Vlaanderen een maximale steun verleent aan de werking van de diverse podia in Brussel, zoals de Ancienne Belgique, de Beursschouwburg en het jeugdtheater Bronks. Die podia geven de Vlaamse culturele uitstraling gestalte. Het stimuleren van de jongeren-cultuur en de culturele samenwerking met internationale verenigingen in Brussel staat terecht centraal in het cultureel beleid van Vlaanderen voor Brussel.

Brussel en Vlaanderen koesteren grote verwachtingen van het project Brussel 2000. Cultuur is uiter-

aard de basispijler van dit grote project, dat een artistieke, sociale en economische brug zal slaan tussen Brussel en Vlaanderen. Door nieuwe impulsen en nieuwe initiatieven zal Brussel 2000 een krachtige generator zijn die – ook na 2000 – op verschillende terreinen positieve energie en enthousiasme zal opwekken. De culturele troefkaart van Brussel moet ook op toeristisch vlak worden uitgespeeld. Ik roep Toerisme Vlaanderen op om het imago van Brussel als toeristische aantrekkingspool te herwaarderen. Mevrouw Grouwels, ik weet dat u zich hiervoor zult inzetten. Zo zal Brussel 2000 de droom van het ontwakende kunnen worden, zoals de heer Willy Thomas het terecht verwoordde.

Wat het onderwijsbeleid betreft, wil ik mijn waardering uitdrukken voor het project zorgverbreding en de verhoging van de kredieten hiervoor. Dit project biedt de mogelijkheid om kinderen die om welke reden ook bijzondere aandacht en begeleiding nodig hebben, intensief te volgen en bij te staan. Voor Brussel is dit essentieel. Hieraan gekoppeld is uiteraard ook het onderwijsvoor-rangsbeleid lovenswaardig. Ik pleit er dan ook voor om deze beide projecten voort te zetten.

In het secundair onderwijs moeten we de hervormingsplannen met argusogen volgen. Deze hervorming is immers een belangrijke beweging, in het bijzonder voor het Nederlandstalig onderwijs in Brussel.

In het welzijnsbeleid, meer bepaald in het algemeen welzijnswerk en in de thuiszorg, worden nieuwe decretale initiatieven genomen. Dit bewijst dat de Vlaamse politiek een uitgesproken betrokkenheid en gevoeligheid heeft voor de leefbaarheid van haar gemeenschap. Ook in het welzijnsbeleid heeft Vlaanderen aandacht voor Brussel, waar het risico op verminderde welzijnskansen beduidend hoger ligt. De grootstedelijke problemen verpaupering, vereenzaming en uitsluiting zijn daar zeker niet vreemd aan. Ik wil hierbij verwijzen naar de studie van professor Kesteloot, die in zijn wetenschappelijk traktaat aangeeft dat het Brussels Gewest meer kansarme wijken en buurten telt dan heel Vlaanderen.

Aangezien het Sociaal Impulsfonds zowel tot doel heeft om de leef- en omgevingskwaliteit van de aandachtsbuurten in de steden en gemeenten te herstellen als de kansarmoede en de onevenwichten in de welzijnsverdeling terug te dringen, sta ik zeer kritisch tegenover de verdeling van zijn budgetten. Brussel, dat het meest wordt getroffen door kansarmoede en welzijnsvermindering, ontvangt

Béghin

slechts een kruimel, namelijk 80 miljoen frank van de 6,5 miljard frank die voor deze doeleinden ter beschikking staan.

Brussel moet ook meer zijn dan een slaapstad. We moeten Brussel als hoofdstad van Vlaanderen, van België en van Europa beschouwen, als een vestigingsplaats van een veelvoud van activiteiten. Dit is een ander Brussel met een andere dynamiek en met andere actoren, die daar ook rechten en plichten hebben. Vorming en bijscholing zijn hierbij essentieel, uiteraard vooral voor laaggeschoolden. Op die manier komen in het werkende Brussel, waarvan de Brusselse Vlamingen mee de vruchten moeten kunnen plukken, een aantal verhoudingen duidelijk anders te liggen. De Vlaamse aanwezigheid wordt dan essentieel en laat zich niet terugdringen tot een schamele 10 à 15 percent.

Ter ondersteuning van al wie dat actieve Brussel wil waarmaken, heeft de stad nood aan een goed onderbouwde infrastructuur en allerlei diensten. De Vlamingen, of ze nu in Brussel wonen of niet, moeten daar met erkenning van hun eigenheid op kunnen inspelen.

Ten slotte vraag ik uw aandacht voor de bevoegdheden van onze Brusselminister. Zowel de bevoegdheden voor gelijkekansenbeleid als voor Brusselse aangelegenheden zijn horizontale bevoegdheden. Minister Grouwels moet voor de invulling van haar lovenswaardige beleidsinitiatieven op de goodwill van haar collega's rekenen.

We betreuren dat de Vlaamse gemeenschapsminister voor Brussel bij de initiële samenstelling van de regering, toen de bevoegdheden en de budgetten werden verdeeld, geen afzonderlijk bevoegdheidspakket heeft gekregen voor haar gemeenschapsmaterie. Gewezen minister Van Asbroeck draagt daarvoor een verpletterende en historische verantwoordelijkheid. Voor het eerst in een zittingsperiode kreeg een Brusselminister geen gemeenschapsbevoegdheid.

Ik wilde me tot de minister-president richten. Spijtig genoeg is hij afwezig, maar ik ken zijn standpunt. Waarschijnlijk zou hij me antwoorden dat elke minister het gedeelte Brussel binnen zijn bevoegdheden moet invullen. Ik heb daar geen problemen mee, maar dan moet daar ook echt werk van worden gemaakt. Nochtans is geen enkele minister met een gemeenschapsbevoegdheid ingegaan op de schriftelijke vraag van de bevoegde commissievoorzitter om het goede beleidsplan

Brussel van minister Van Asbroeck in financiële termen te vertalen. Ik vind dat totaal onaanvaardbaar. De voorzitter en de secretaris van de commissie hebben dat trouwens gisteren en vandaag bevestigd.

De voorzitter : De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer Herman Suykerbuyk : Mijnheer de voorzitter, de heer Béghin heeft gelijk. Er is ondertussen een rappel verzonden. Ik hoop dat die meer succes heeft dan de eerste brief.

De voorzitter : Minister Grouwels heeft het woord.

Minister Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, ik wil de heer Béghin erop wijzen dat ik bij de toelichting van mijn beleidsbrief in de commissie heb vermeld waar in de budgetten van de andere ministers extra inspanningen voorkomen met betrekking tot het beleidsplan Brussel.

De heer Jan Béghin : Dat is inderdaad zo, maar dat bevestigt alleen maar het standpunt dat ik daarstraks heb vertolkt.

Indien de Vlaamse minister voor Brusselse Aangelegenheden de portefeuille van bijvoorbeeld onderwijs, welzijn, cultuur of gezondheid zou beheeren, zouden die sectoren gemakkelijker als onderdelen van een grootstedelijke en hoofdstedelijke problematiek kunnen worden benaderd. Dit zou ruimte scheppen voor nieuwe nuances en invalshoeken. Onze Brusselminister heeft nu echter een portemonnee en geen gevulde portefeuille. Dat is niet haar eigen fout, want ze is voor een voldongen feit gesteld. Andere ministers lopen daarentegen een beetje scheef, en krijgen rugproblemen van hun goedgevulde portefeuilles. Dit had de logische conclusie moeten zijn van de minister-president na zijn interventie in het recente Brusseldebat. De Brusselminister zou op die manier ook gelijke kansen krijgen. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, ministers, collega's, uit de aanwezigheid op dit debat leid ik af dat we de paritaire democratie hebben bereikt. (*Applaus bij de CVP*)

Ik zal mijn tijd verder efficiënt gebruiken : in zeven minuten kan men immers heel wat zeggen over gelijke kansen. Ik zal zeven vaststellingen maken

Van Cleuvenbergen

en zeven vrij concrete voorstellen doen aan alle leden van de regering.

Ik zal me beperken tot de gelijke kansen voor mannen en vrouwen, omdat dit over meer dan de helft van de bevolking gaat. Ik zal de thematiek alleen benaderen vanuit het perspectief van de arbeid, daar ik nog steeds geloof dat arbeid voor iedereen in onze maatschappij de hefboom is om te worden gewaardeerd en om financieel sterk genoeg te staan.

Ten eerste stel ik vast dat loopbaanontwikkelingen voor vrouwen in hogere posities worden gefnuikt. Er heeft een studiedag plaatsgevonden over de loopbaanontwikkeling van vrouwen in academische korpsen, waarop dit werd bevestigd. Er was een recente studie van Vrouw en Maatschappij over de aanwezigheid van vrouwen in de financiële wereld, die werd bevestigd door een reportage in de Financieel Economische Tijd. Er zijn de goede resultaten van vrouwen bij een externe jobselectie van de Vlaamse overheid. Ten slotte was er de vorige week door de Vlaamse regering genomen beslissing : voortaan weigert men mannen en vrouwen het recht op loopbaanonderbreking en het recht op deeltijdse arbeid indien zij op niveau 1 een verantwoordelijke positie innemen.

De andere vaststellingen zullen vooral handelen over de vrouwen aan de onderkant van de maatschappij, omdat deze categorie toch de grotere groep probleemvrouwen lijkt te zijn. Aan de hand van VDAB-cijfers van 1 oktober, die dus overeenkomen met de Europese werkloosheidsbepaling, stel ik vast dat er 239.390 niet-werkende werkzoekenden zijn. 60 percent hiervan zijn vrouwen. Ik stel ook vast dat er 58.538 deeltijds werkenden zijn die een voltijdse baan zoeken, hoewel ze niet meer worden gerekend tot de werklozen. 80 percent van deze categorie zijn vrouwen. Dat komt erop neer dat 193.482 vrouwen op dit ogenblik werk zoeken. Dat is bijna 70 percent van alle gekende werkzoekenden. Men weet dat ik onvolledig ben. Ik weet immers niet hoeveel vrouwen niet zijn ingeschreven bij de VDAB omdat ze er niet van op de hoogte zijn dat dit hun recht is, zelfs al werden ze vroeger geschorst of hebben ze hun baan vrijwillig opgegeven.

Een derde vaststelling is dat in Vlaanderen de werkloosheidsgraad 10,6 percent bedraagt. Voor mannen is dat 7,22 percent, voor vrouwen 15,06 percent. Splitsen we dit op per Vlaamse regio, dan merken we dat in de meeste regio's het aantal

werkzoekende vrouwen driemaal zo hoog ligt dan het aantal werkzoekende mannen.

Een vierde vaststelling : ondanks al deze werkzoekenden zijn er knelpuntberoepen, om kwantitatieve maar ook om kwalitatieve redenen. Bij de kwalitatieve redenen gaat het vaak om de traditionele vrouwenberoepen. Een dergelijk beroep is bijvoorbeeld haarkapster. Dit is een knelpuntberoep, terwijl er in het onderwijs wel eens actie wordt gevoerd om deze studiekeuze bij meisjes af te remmen. Ook denk ik aan ergotherapeuten, een knelpuntberoep met vele werkzoekenden. Dit heeft te maken met de kwalitatieve omkadering : het is onmogelijk voor deze mensen om een voltijdse job te verwerven, daar men hen telkens opnieuw vraagt in de voormiddag of op het einde van de week te werken.

Een vijfde vaststelling betreft de opleidingsprogramma's. De VDAB heeft veel van dergelijke programma's. We vragen terecht dat hier meer aandacht aan wordt besteed. We stellen vast dat bij de VDAB twee derden van de werkzoekenden vrouwen zijn, terwijl de opleidingsprogramma's slechts voor een derde door vrouwen worden bevolkt.

Een zesde vaststelling betreft de arbeidsherverdeling. In dit verband wil ik het even hebben over deeltijdse arbeid en loopbaanonderbreking. Wij geloven in Vlaanderen – terecht – door de herverdeling van de arbeid heel wat mensen jobs te kunnen geven. Dat is zo : er is een herverdeling van arbeid, tussen vrouwen onderling, en zelfs een herverdeling van vrouwen naar mannen. Uit de cijfers van loopbaanonderbreking en deeltijdse arbeid bij de Vlaamse overheid kunnen we immers afleiden dat de jobs die vrijkomen omdat vrouwen stoppen met werken of een gedeelte van hun uren opgeven, in verhouding veel meer worden ingenomen door mannen dan door vrouwen. Inzake arbeidsherverdeling getuigt de keuze van mensen die deeltijds gaan werken of loopbaanonderbreking nemen, vaak van een kortetermijnvisie. We mogen hun dit niet verwijten, aangezien ze geen ondersteuning voor een langetermijnvisie krijgen. Vorige week hoorde ik van een burgemeester die loopbaanonderbreking had genomen, dat hij zijn vroegere job niet meer kon terugkrijgen. De aanwezige vrouwen begrepen maar al te goed hoe hij zich voelde. Deeltijdse arbeid is zeer belangrijk. Jammer genoeg slaagt de overheid er niet in op dat vlak een voorbeeldfunctie te vervullen. Ik heb in die zin een interpellatieverzoek ingediend bij de minister van Ambtenarenzaken. Dan zullen we de kans hebben om daar uitgebreider op in te gaan.

Van Cleuvenbergen

Ik geef een overzicht van onze zeven concrete voorstellen. Ten eerste moet er dringend wetenschappelijk onderzoek plaatsvinden op korte termijn om loopbaanhindernissen te bestuderen. Dat omvat onder andere deeltijdse arbeid en loopbaanonderbreking, maar ook een aantal onzichtbare hindernissen die bijvoorbeeld de hooggekwalificeerde vrouwen ondervinden.

Ten tweede moet er een actie komen die specifiek is gericht op werkzoekenden, om mogelijke herintreedsters zichtbaar te maken en hen te doen inschrijven als werkzoekenden.

Ten derde moeten we bij de VDAB opvolgen dat resultaten naar mannen en vrouwen worden opgesplitst. Dat gebeurt nu nog altijd niet. Er moet een actie worden gevoerd om de verhouding van het aantal werkzoekende mannen en vrouwen in de opleidingsprojecten te respecteren. We moeten nieuwe pakketten maken voor nieuwe jobs. Ik denk dan bijvoorbeeld aan callcenters. Dat is een kans voor herintredende vrouwen. De bestaande pakketten moeten beter op vrouwen worden toegespitst. Het gaat niet op dat milieuzorg bij de VDAB een typische mannenbaan is in de opleiding. In het dagelijkse leven dragen immers de vrouwen de grootste verantwoordelijkheid voor het milieu.

Ten vierde moet de overheid de werkgevers een aantal voorstellen doen om meer vrouwen in rol-doorbrekende jobs aan het werk te zetten. We zouden dat dan meterschapsprojecten kunnen noemen.

Ten vijfde moeten we de omgevingsfactoren voor arbeid beter verzorgen. Ik denk dan specifiek aan openbaar vervoer en aan kinderopvang.

Ten zesde ondersteunen we in Vlaanderen deeltijdse arbeid en loopbaanonderbreking door er een financiële stimulus aan te geven. Laten we aan die premie ook een kaart koppelen, waarop de nadelen op korte en middellange termijn uitdrukkelijk worden vermeld. Zo kunnen alle mensen een keuze maken op basis van objectieve informatie.

Ten zevende moeten de ambtenaren van de Vlaamse overheid een voorbeeldfunctie vervullen op het gebied van gelijke kansen voor mannen en vrou-

wen. Misschien kunnen we daarom de selecties voor verantwoordelijke functies voortaan beter door een extern bureau laten verrichten. Dat geeft immers de beste resultaten.

Inzake arbeidsherverdeling moet de Vlaamse overheid haar eigen resultaten volgen. Arbeidsherverdeling moet worden ingevuld waar het kan. Ook bij de Vlaamse overheid moet dit een recht zijn voor iedereen. Ik vraag dan ook dat de Vlaamse overheid haar beslissing van vorige week zou herroepen, waarin ze zegt dat vrouwen en mannen van een bepaald niveau met een verantwoordelijke functie niet eens recht hebben op loopbaanonderbreking en deeltijdse arbeid.

Als CVP hechten wij veel belang aan het principe van gelijke kansen voor mannen en vrouwen. We willen arbeid gebruiken als een hefboom om dit te bereiken. Uiteraard zijn alle ministers hiervoor verantwoordelijk, maar met plezier geven we een alarmbel aan de minister van Gelijkekansenbeleid. We hopen dat deze alarmbel over enkele jaren zal verroesten, zodat we geen minister van Gelijkekansenbeleid meer nodig zullen hebben. (*Applaus*)

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

We zetten om 14 uur de algemene bespreking verder met het antwoord van de Vlaamse regering en de stemverklaringen van de fracties.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermee zijn we aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen om 14.30 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 13.35 uur.*
